

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel h.d.
Redactie: W. DEN TOOM, Kolonel-Waarnemer
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Luit.-Kolonel van de Gen. Staf

122ste JAAR

Nr 3

MAART 1953

Nadruk
verboden

Abonnement f3.— per kwart. Overzeese Gewesten en Buitenland f15.— p. jr. Losse ex. f1.25

MOORMAN's PERIODIEKE PERS N.V., Zwarteweg 1, Den Haag. Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders	124
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	126

Redactioneel gedeelte

Vereenvoudiging van de exercitie, door S. H. L. Westra, Kapitein der Artillerie	127
Bevelvoering en dienst in staven (II), door C. Koster, Majoor van de Generale Staf	128
Schieten op verkorte afstanden, door J. H. Ranft, Majoor der Infanterie	133
Samenwerking tussen het Bataljon Infanterie en het Peloton Genietroepen, door H. van der Sluys, Luitenant-Kolonel der Genie	140
De vierde fase van de aanval, door J. Sjoerds, Kapitein der Infanterie	142
De Nationale Reserve, door W. van Hinte, Kolonel der Infanterie, Inspecteur der N.R.	148
Het gebruik van helicopters, door G. Treffers, Kapitein-vlieger-wrn	153
Salarisbeleid ten aanzien van het militaire personeel (II), door Mr A. Pot, Kapitein Militair Juridische Dienst	156
Meningen van Anderen over salarisbeleid	161
Economische oorlogsvoorbereiding, door M. W. J. M. Broekmeyer, Majoor-Waarnemer	164
Uit Generaal H. Imamura's Memoires, door Mr L. F. de Groot, Luitenant-Kolonel Militair Juridische Dienst	166
Uit de buitenlandse vakpers	170
De Legerleiding stelt er prijs op vast te stellen, dat het adverteren in dit orgaan uiteraard het verkrijgen van voorkeur voor leveranties aan de Koninklijke Landmacht of aan de Luchtstrijdkrachten niet kan inhouden.	

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel h.d.
Redactie: W. DEN TOOM, Kolonel-Waarnemer
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Luit.-Kolonel van de Gen. Staf

122ste JAAR

Nr 3

MAART 1953

Nadruk
verboden

Abonnement f3.— per kwart. Overzeese Gewesten en Buitenland f15.— p. jr. Losse ex. f1.25

MOORMAN's PERIODIEKE PERS N.V., Zwarteweg 1, Den Haag. Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders	124
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	126

Redactioneel gedeelte

Vereenvoudiging van de exercitie, door S. H. L. Westra, Kapitein der Artillerie	127
Bevelvoering en dienst in staven (II), door C. Koster, Majoor van de Generale Staf	128
Schieten op verkorte afstanden, door J. H. Ranft, Majoor der Infanterie	133
Samenwerking tussen het Bataljon Infanterie en het Peloton Genietroepen, door H. van der Sluys, Luitenant-Kolonel der Genie	140
De vierde fase van de aanval, door J. Sjoerds, Kapitein der Infanterie	142
De Nationale Reserve, door W. van Hinte, Kolonel der Infanterie, Inspecteur der N.R.	148
Het gebruik van helicopters, door G. Treffers, Kapitein-vlieger-wrn	153
Salarisbeleid ten aanzien van het militaire personeel (II), door Mr A. Pot, Kapitein Militair Juridische Dienst	156
Meningen van Anderen over salarisbeleid	161
Economische oorlogsvoorbereiding, door M. W. J. M. Broekmeyer, Majoor-Waarnemer	164
Uit Generaal H. Imamura's Memoires, door Mr L. F. de Groot, Luitenant-Kolonel Militair Juridische Dienst	166
Uit de buitenlandse vakpers	170
De Legerleiding stelt er prijs op vast te stellen, dat het adverteren in dit orgaan uiteraard het verkrijgen van voorkeur voor leveranties aan de Koninklijke Landmacht of aan de Luchtstrijdkrachten niet kan inhouden.	

Officiële mededelingen

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

Nr 373 — Machtiging tot het dragen op de uniform van de Koreaanse Oorlogsmedaille.

A. Koninklijk Besluit van 7 November 1952, nr 9:

Wij JULIANA, bij de Gratie Gods Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Oorlog van 31 October 1952, Staf Directoraat Personeel, Bur. Onderscheidingen, DG La G 382;

Overwegende:

dat door de Zuidkoreaanse Regering aan militairen, die deel uitmaken of uitgemaakt hebben van het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea, de Koreaanse Oorlogsmedaille is of zal kunnen worden toegekend;

dat het op de uniform dragen van de Koreaanse Oorlogsmedaille door bovengenoemde militairen bijzonder op prijs wordt gesteld;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Toestemming te verlenen aan het personeel, hetwelk behoort of behoord heeft tot het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea en hetwelk voor toekenning van de Koreaanse Oorlogsmedaille in aanmerking is gebracht, tot het op de uniform dragen van de Koreaanse Oorlogsmedaille.

Onze Minister van Oorlog is belast met de uitvoering van dit besluit, waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Kanselier der Nederlandse Orden en hetwelk zal worden geplaatst in de Staatscourant.

Soestdijk, 7 November 1952
(get.) JULIANA

De Minister van Oorlog,
(get.) C. STAF.

Nr 374 — Overcomplete exemplaren van „De Militaire Spectator”.

De aandacht wordt er op gevestigd, dat thans weder een aantal exemplaren van reeds verschenen nummers van „De Militaire Spectator” aanwezig is.

Korps- en overeenkomstige comman-

danten kunnen derhalve weder aanvragen als bedoeld in L.O. 1951, nr 205, punt 8, indienen.

Nr 379 — Oprichting Jachtvliegschool nr 2.

1. Met ingang van 1 December 1952 wordt opgericht: Jachtvliegschool nr 2.

2. De Commandant Jachtvliegschool nr 2 wordt geplaatst onder de bevelen van de Commandant Tactische Luchtmachtstrijdkrachten.

3. De vredessamenstelling van dit onderdeel zal afzonderlijk worden uitgegeven.

Nr 5 — Embleem 4e Divisie.

Het embleem van de 4e Divisie is als volgt vastgesteld:

een groen klaverblad-van-vier in een zwart vierkant, de bladen diagonaalsgewijs geplaatst, het vierkant geplaatst met één hoekpunt naar omlaag.

Nr 9 — Oprichting Korps Luchtmachtstaf.

Ter kennis wordt gebracht, dat opgericht is een Korps Luchtmachtstaf, waarbij het militaire personeel, werkzaam op het Hoofdkwartier van de Luchtmachtstaf is ingedeeld.

Dit personeel staat, voorzover het niet hoger of ouder in rang is dan de Commandant van het Korps, voor wat betreft alle korps- en disciplinaire aangelegenheden onder diens bevelen.

Nr 12 — Oprichting van het dienstvak van officieren-technisch opzichter van de verbindingdienst, van officieren-technisch-opzichter van de technische dienst en van officieren-opzichter technische diensten luchtmacht.

Ter kennis van de Koninklijke Landmacht, met inbegrip van de Luchtmacht, wordt gebracht, dat bij Koninklijk besluit van 28 November 1952, nr 27 het volgende werd bepaald:

Artikel 1

Met ingang van 1 November 1952 worden opgericht:

a. het dienstvak van officieren-technisch opzichter van de verbindingdienst;

- b. het dienstvak van officieren-techn. opzichter van de technische dienst;
- c. het dienstvak van officieren-opzichter technische diensten luchtmacht.

Artikel 2

De dienstvakken, genoemd in artikel 1, sub a, b en c, worden onder de bevelen gesteld respectievelijk van de Inspecteur van de Verbindingsdienst, van de Inspecteur van de Technische dienst en van de Chef van de Luchtmachtstaf.

Artikel 3

De dienstvakken, genoemd in artikel 1, sub a, b en c, bestaan uit officieren met de rang van tweede-luitenant, eerste-luitenant of kapitein.

Artikel 4

De officieren van de dienstvakken, genoemd in artikel 1, sub a, b en c, zijn bestemd om die diensten te verrichten, welke hun door of vanwege Onze Minister van Oorlog worden opgedragen zowel in als buiten Nederland.

Nr 17 — Herhalingsoefeningen landmacht in 1953.

Bij Koninklijk besluit van 31 December 1952, nr 7, is het volgende bepaald:

„Artikel 1

In 1953 komen of blijven voor herhalingsoefeningen in werkelijke dienst de gewone dienstplichtigen en het reservepersoneel, behorende tot de landmacht-onderdelen, in de bij dit besluit behorende staat vermeld, en ten hoogste voor de duur, mede in die staat aangegeven.

Artikel 2

Bij de oproeping in werkelijke dienst van de dienstplichtigen, ingedeeld bij de divisie vermeld onder c van de staat behorende bij dit besluit, kan worden afgeweken van het bepaalde in het 3e lid van artikel 71 van het Dienstplichtbesluit.

Artikel 3

Onze Minister van Oorlog is gemachtigd de in artikel 1 bedoelde duur te bekorten, dan wel de opkomst voor enkele onderdelen geheel achterwege te laten”.

Legeronderdelen, voor zoveel a, b, e, f en h tot en met k betreft, door de Minister van Oorlog nader aan te wijzen aantallen	Duur van het verblijf in werkelijke dienst	
	Officieren, onderofficieren en door de Minister van Oorlog nader aan te wijzen categorieën korporaals	Korporaals en soldaten
1	2	3
a. aantal legerkorps- en nationale-sectoronderdelen	45 dagen	31 dagen
b. aantal legerkorpsonderdelen ..	67 dagen	58 dagen
c. een divisie	14 dagen	14 dagen
d. een divisie-tankonderdeel	83 dagen	83 dagen
e. aantal regimentsgevechtsgroepen	33 dagen	27 dagen
f. aantal territoriale infanterieregimenten	24 dagen	17 dagen
g. 44e regimentsgevechtsgroep ..	44 dagen	30 dagen
h. aantal afdelingen luchtdoelartillerie	45 dagen	31 dagen
i. aantal territoriale afdelingen luchtdoelartillerie	27 dagen	13 dagen
j. aantal territoriale afdelingen luchtdoelartillerie	5 dagen	5 dagen
k. aantal stationsdetachementen	11 dagen	11 dagen

Nadere aanwijzingen omtrent deze herhalingsoefeningen worden bij afzonderlijke beschikking aan de autoriteiten, wie het aangaat, verstrekt.

MEDEDELINGEN VAN DE CHEF VAN DE GENERALE STAF

Verschenen voorschriften.

1120-4. *Errata op voorschrift nr 1120 Velddienst, Hoofdstuk 4.*

1200. *Beschrijving van het Slidexsysteem, 2e druk. (voormalig O.A. 36 met 1e en 2e opg. v. wijz. hiermede vervallen).*

1226. *Wat elke militair dient te weten in geval van een atoombomaanval.*

1230. *Officiersranggen.*

A 1527. *1e Opgave van wijzigingen op voorschrift nr. 1527, Gevechtopleiding van de enkele man, Deel 1 — Te onderwijzen stof, 1e druk.*

Door dit wijzigingsblad wordt de 1e druk gelijk gemaakt aan de 2e. Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de aankondiging van de 2e druk van het voorschrift, opgenomen in het November nummer 1952.

1545-3. *Voorlopige richtlijnen voor de mitrailleur Browning van 30-inch, M1917A1, Deel 3 — Vuurleiding.*

In dit stencil wordt de vuurleiding van opgemelde mitrailleur behandeld. Het ontwerp dat door de zorg van C-voormalig 1 KSI en C-Infanterieschool tot stand is gekomen, is — anders dan de tot nu toe verschenen „Voorl. richtl.” — niet gecorrigeerd door de Inspecteur der Infanterie, zodat de mogelijkheid niet is uitgesloten, dat nog enige kleine onjuistheden in het stencil voorkomen; spoedshalve wordt het echter in zijn huidige (zeer bruikbare) vorm uitgegeven.

Eventuele fouten zullen in het gedrukte voorschrift worden hersteld. Het stencil wordt door de Inspecteur der Infanterie uitgegeven. De eerste verstrekking ervan geschiedt automatisch aan de diverse autoriteiten en commandanten; het behoeft dus niet te worden besteld. Eventuele nabestellingen dienen te worden gericht aan de Inspecteur der Infanterie (voor wat de andere wapens en dienstvakken betreft, d.t.v. de wapeninspecteur, opdat deze zijn advies kan geven betreffende de noodzaak van de aanvraag).

De maatstaf van verstrekking is: 1 ex. per 5 instructeurs; 1 ex. per regiments-, bataljons- en compagniesbureau (of overeenkomstige eenheid); 1 ex. voor elke bibliotheek; staven het hoogst noodzakelijke aantal.

A 1644. *1e Opgave van wijzigingen op voorschrift A 1644. Telefoontoestel EE-8, EE-8-A, EE-8-B.*

A 1648. *1e Opgave van wijzigingen op voorschrift A 1648, Vier-aderige kabel WC 548.*

2025. *Dekkliggerbrug M4 A2 op 18-tons pneumatische drijflichamen.*

2049. *Mijnzoeeker SCR-625-A,B,D, en E.*

Beschrijving, bediening en onderhoud van de mijnzoeeker SCR-625.

2850. *De Transport-compagnie.*

3108. *Handleiding Militair Tuchtrecht, ten dienste van het onderwijs aan onderofficieren van de Koninklijke Landmacht.*

7075. *Enige opmerkingen betreffende het vuren met licht luchtdoelgeschut.*

OA A 160. *1e Opgave van wijzigingen en aanvullingen op Oefeningsaanwijzing nr. A 160, Radio-installatie SCR-536-A,B,C, D,E,F, vbdd nr. 4/1/14.*

IK 212. *Instructiekaart nr. 212, Wekelijks en maandelijks preventief onderhoud van tractoren op rupsbanden, met dieselmotor.*

Caterpillar model D4,D6,D7 en D8.

IK 213. *Instructiekaart nr. 213, Dagelijks preventief onderhoud voor Grader, met Dieselmotor, bladlengte 3.60 m. Galion model 101D.*

Wandplaat nr. 2004. *Oefenschotelmijn AT nr. 27.*

Wandplaat nr. 5901. *Affuit 90 mm. AA M1, Waterpasinrichting.*

Wandplaten vliegtuigsilhouetten nrs. 17310 t/m 17361.

17310	Plaat	LA 15
17311	„	J. A. K. 17
17312	„	LA 19
17313	„	Spitfire-Trainer
17314	„	F-90 C
17315	„	P. 56 Provost
17316	„	Canberra B mk 2
17317	„	C-45 Expeditoer
17318	„	Firefly Trainer
17319	„	C-46 Commando
17320	„	Meteor mk 8
17321	„	Firefly mk 5
17322	„	C-124, Globemaster II
17323	„	Firefly mk 1
17324	„	Fairey 17, Gannet
17325	„	P 4 M-1, Mercator
17326	„	MIG-15
17327	„	B-26, Invader
17328	„	Spitfire mk 9
17329	„	F-93
17330	„	A 2 D-1, Skyshark
17331	„	AJ-1, Savage
17332	„	Sunderland mk 5
17333	„	Vampire NF mk 10

17334	„	S.E. 161, Lanque DOC	17348	„	Wyvern TF mk 4
17335	„	Super DC-3	17349	„	Viscount
17336	„	Marathon 1	17350	„	La-11
17337	„	TU-10	17351	„	Chipmunk
17338	„	Viking 1B	17352	„	J-29
17339	„	SO-30P, Bretagne	17353	„	S-51
17340	„	Lancaster	17354	„	F-88, VOO DOO
17341	„	S-13	17355	„	F3D-1, Skynight
17342	„	DC-4M	17356	„	Fury-FJ-1
17343	„	Prince (Seaprince)	17357	„	Safir
17344	„	MD-450, Ouragan	17358	„	Auster
17345	„	Scandia	17359	„	C-123 Avitruc
17346	„	B-36B	17360	„	PV-2, Harpoon
17347	„	F-94 A	17361	„	F-51 H, Mustang

Einde van de Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

Vereenvoudiging van de exercitie

door S. H. L. WESTRA, Kapitein der Artillerie

In de tijden dat legers te velde massale uit mensen bestaande groeperingen waren, was het nodig met deze rechthoeken, driehoeken of andere figuren allerlei verplaatsingen en wendingen te kunnen uitvoeren om alle eventualiteiten van het slagveld het hoofd te kunnen bieden. Uit deze *noodzaak* is de exercitie gegroeid; een leger, dat zijn exercitie goed verstond, had kwaliteit uit hoofde van vakbekwaamheid en daarvan kon verwacht worden dat als op de juiste ogenblikken de goede commando's werden gegeven, het voor zijn taak berekend was.

Voor iedere denkbare situatie moest de juiste opstelling gevonden worden en dit met zo min mogelijk commando's en in zo weinig mogelijk bewegingen. In feite waren dus commando's als: rechts uit de flank, per sectie links zwenken, rechts omkeert enz. commando's uit de gevechts-exercitie. Deze idee is later vervaagd doch de exercitie als zodanig bleef bestaan en terecht, daar zij een bron was waaruit gevoel voor regelmaat, tucht en orde aan de soldaat werd toegevoerd.

Toch heb ik de overtuiging, dat de exercitie, zoals wij die heden ten dage kennen, nog zeer veel vereenvoudigd kan worden zonder aan opvoedende en tuchtkwekende waarde in te boeten. Veel van de onderwezen bewegingen en vormen hebben immers niet de minste praktische gebruikswaarde en daarenboven kost het menig soldaat ontstellend veel pijn en moeite om de commando's en bewegingen te onthouden en te leren uitvoeren.

Naar mijn mening zou dan ook een inkrimpen van de exercitie tot slechts die bewegingen en vormen waaraan men ook in gevechtssomstandigheden wat heeft, nodig zijn, temeer daar zodoende tijd kan worden vrijgemaakt voor het leren van gevechts-technische handelingen.

Vooral daar in de eerste opleidingsperiode veelal tijd te kort schiet om aan de gestelde opleidingseisen te voldoen, is vereenvoudiging van de exercitie wellicht de overweging waard.

Bevelvoering en dienst in staven

door C. KOSTER, *Majoor van de Generale Staf, Leraar H.K.S.*

(II. *Vervolg van blz. 11, Jan. 1953*).

Vorig maal belichtte ik het verschil in toporganisatie tussen het Amerikaanse en Nederlandse legerstelsel op het gebied van het Personeelbeleid, daarbij aangevende de verhouding van de Sectie G1 en Adjutant Generaal. Hieronder wil ik die punten van het personeelbeleid in het kort bespreken, waarbij die samenwerking G1/AG tot uiting komt.

Die punten zijn: troepensterkte; aanvulling geleden verliezen; indeling personeel; personeelsplan en administratieve gang van zaken in een Staf.

Troepensterkte.

De G1 (S1) van een eenheid moet te allen tijde in staat zijn de Commandant in te lichten omtrent de sterkte van het betreffende onderdeel. In het Amerikaanse systeem is dit op elk moment in vredes- en oorlogstijd mogelijk, omdat de A.G. sectie de exacte personeelgegevens bezit. Op lager niveau is het de Personeelsectie die de personeelsadministratie voert en de vereiste opgaven kan verstrekken.

Omdat in oorlogstijd de personeelsadministratie altijd enige dagen achter is op de feitelijke toestand, is voor een globaal overzicht van de sterkte van een onderdeel, de z.g. sterktestaat ingevoerd. Een staat die, van laag naar hoog, dagelijks wordt doorgegeven door de S1, G1 kanalen naar de toestand van een bepaald uur van de dag. Deze sterktestaat (bijlage IIa van het boekwerk Leidraad Stafdienst) geeft de „werkelijke” en de „organieke” sterkte van het onderdeel alsmede de dagelijkse en cumulatieve verliezen, terwijl bovendien, in de vorm van aanvulling of terug uit hospitalen, wordt vermeld, welk personeel bij het onderdeel is aangekomen.

Deze sterktestaat is globaal en geeft aantallen, geen onderscheid makend in officieren, onderofficieren of manschappen en ook niet in functie. Afwezigheid bij het onderdeel, door verlof of andere administratieve reden, wordt niet vermeld. De bovengenoemde „werkelijke” sterkte” is dus niet de „gevechtsterkte”. Voor een Amerikaans onderdeel dient deze sterktestaat dan ook alleen, om de G1 (S1) in staat te stellen, de Commandant dagelijks op de hoogte te brengen van het aantal verliezen en aanvullingen der verschillende onderdelen en om enige indruk te hebben omtrent het tekort op de organieke sterkte. In de Nederlandse omstandigheden, waar de G1 (S1) niet de administratief juiste gegevens van de A.G. sectie kan verkrijgen, vormt de bovengenoemde sterktestaat practisch het enige middel om van de sterkte van de eenheid op de hoogte te blijven, maar, dan verstrekt deze staat lang niet voldoende gegevens. De G1 (S1) zal dan ook de sterktestaat naar behoeven moeten uitbreiden, dan wel andere periodieke opgaven van de onderdelen moeten vragen om op de hoogte te blijven. Gevolg hiervan is weer een extra belasting van de lagere onderdelen, maar zolang geen centrale personeelsadministratie bij de A.G. sectie geschiedt kan hieraan niet worden ontkomen.

Aanvulling geleden verliezen.

Zonder een goed werkende personeelsadministratie bij de gevechtseenheden, gecentraliseerd door één instantie, de Adjudant Generaal, is een goed aanvullingssysteem onmogelijk. Elk onderdeel dat, organiek op sterkte, te velde gaat, zal van de eerste dag af verliezen lijden. Deze verliezen zijn te onderscheiden in drie groepen:

Gevechtsverliezen (doden, gewonden, gevangenen en vermisten).

Niet-gevechtsverliezen (doden, gewonden, zieken, niet door gevechtshandelingen).

Administratieve verliezen (ontslag, overplaatsing, desertie, strafgevallen en volgen van cursussen buiten het onderdeel).

Anderzijds keren er personen terug naar het onderdeel, waarvan de grootste categorie wel is, die, welke terugkeren uit geneeskundige inrichtingen. *Het resultaat blijft echter altijd een steeds groter wordend tekort aan personeel.* Een ieder die de jaren '45-'50 in Indonesië heeft meegemaakt kan dit beamen, terwijl hier de gevechtsverliezen gelukkig nog laag bleven, ontstonden toch in sommige gevallen reeds tekorten tot 50% van de organieke sterkte.

Genoemde tekorten moeten dus zo snel mogelijk opgevangen worden door de juiste aanvullingen, niet alleen v.w.b. het aantal, *maar ook v.w.b. de categorie van de geleden verliezen.* Aan dit laatste punt zitten de grootste problemen vast. In de Amerikaanse legerorganisatie komen plm. 550 verschillende Officiersfuncties en plm. 500 verschillende lagere functies voor en het gaat om aanvulling van de opengevallen functies. Aanvulling volgens het in vredetijd, nu ook in het Nederlandse Leger doorgevoerde, „filler systeem”, met recruten van 4 maanden opleidingstijd, kan in oorlogstijd niet gevolgd worden, de gevechtswaarde van de eenheden zou snel tot nul worden gereduceerd.

In de Amerikaanse werkwijze worden de door een Divisie geleden verliezen aangevuld, naar de werkelijk geleden verliezen. Hogere echelons maken schattingen van de te verwachten verliezen, onderverdeeld naar wapens en diensten, en baseren hierop hun aanvragen om aanvulling. Door de in handen van de A.G. zijnde personeelsadministratie kan b.v. nu de A.G. van een Divisie een juiste opgave indienen van de gewenste aanvulling. Enerzijds krijgt deze A.G. dagelijks de nominatieve, mutaties door van de geleden verliezen, anderzijds van de terugkerenden. Aan de hand van deze gegevens kan de A.G. de openstaande functies als aanvulling aanvragen. De verschillende functies zijn alle in een bepaald coderingssysteem vastgelegd, zodat een opgave van aantallen naar codenummer voldoende is. Deze aanvulling komt uit het achterland, via de Aanvullingsdepots en AanvullingsBats. en Cien naar de onderdelen.

Het is dan weer de combinatie G1/AG die dient te zorgen dat de verkregen aanvulling een juiste behandeling ondergaat en dat de personen op de juiste plaats terecht komen. In ons huidige systeem, met de personeelsadministratie bij de zelfstandig administratie voerende Cien, Batterijen enz. is bovengenoemde wijze van aanvulling praktisch onuitvoerbaar.

Voor het regiment, afdeling etc. is het al moeilijk om precies op de hoogte te blijven van de personeelssituatie, voor de divisie is het onmogelijk. De in de oorlogsorganisatie geprojecteerde aanvullingseen-

heden zullen dus hopelijk wel aanvulling uit het gebied van de Nationale Sector krijgen, maar aanvragen naar functies is welhaast onmogelijk en verspreiden van de verkregen aanvulling naar de juiste plaatsen is een kwestie van improviseren.

Indeling Personeel.

Ook dit onderdeel van het G1/AG beleid hangt nauw samen met de wijze van personeelsadministratie. In de Amerikaanse organisatie liggen de zaken weer eenvoudig.

De G1 geeft aanwijzingen, bepaalt het beleid, terwijl de A.G. de aanwijzingen uitvoert. Indeling van personeel, d.w.z. zorgen dat de juiste man op de juiste plaats komt, is geen sinecure. Alle factoren van karakter, beoordeling, gevolgde opleiding, persoonlijke aanleg, particuliere omstandigheden en nog zoveel meer, moeten hierbij in beschouwing worden genomen. *Deze kwestie bepaalt n.l. of het personeel, het „duurste” object van de gehele legerorganisatie, op de juiste manier ten behoeve van dit leger gebruikt wordt.* De instantie belast met de indeling van het personeel moet dan ook over alle personeelgegevens beschikken, alvorens tot indeling over te *kunnen* gaan. Deze instantie is in de Amerikaanse organisatie de A.G. Alle gegevens over de persoon, over opleiding, leeftijd, aanleg, beoordeling, dienst verrichtingen, beloningen (decoraties) particuliere omstandigheden, berusten in het kaartsysteem van de A.G. En met deze gegevens gewapend, kan de combinatie G1/AG tot een juiste personeelsindeling komen, waarbij veel aan de A.G. zal worden overgelaten, maar waarbij b.v. met indeling officieren de beslissing wordt voorbehouden door de G1 en in sommige gevallen door de commandant zelve.

In de Nederlandse verhoudingen, is deze kwestie van indeling personeel bijzonder moeilijk. Indeling van beroepsofficieren en onderofficieren geschiedt, deels door Directeur Personeel, Chef Generale Staf en door Adjutant Generaal.

Reserve Officieren worden ingedeeld door de met de registratie belaste eenheden, terwijl het dienstplichtig kader en de dienstplichtigen door de troepencommandanten een bestemming krijgt aangegeven. Met uitzondering van de laatste instantie, de troepencommandant v.w.b. indeling dienstplichtigen, *beschikt echter geen der genoemde instanties over alle nodige personeelgegevens*, onmisbaar voor een juiste, verantwoorde, personeelsindeling. Directeur Personeel beschikt o.m. niet over opleidings hoedanigheid, Chef Generale Staf beschikt o.m. niet over beoordelingen en particuliere omstandigheden, A.G. beschikt niet over beoordelingen, gevolgde opleidingen, persoonlijke aanleg etc.

Door deze omstandigheid komen vele ongewenste indelingen van personeel tot stand, met een onvermijdelijke terugslag op het moreel van het personeel en efficiency van het legerbedrijf.

Personeelsplan.

Onder dit hoofdstuk, wellicht het meest belangrijke van de verantwoordelijkheid van de G1 sectie, speciaal op departementaal niveau, valt o.m. de realisatie van het legerplan op personeelsgebied. Hoe groot *moet* het percentage beroepsofficieren zijn in de huidige oorlogsonder-

delen; hoe moet de verdeling van de beschikbare officieren en overig kader zijn over de verschillende wapens en diensten; hoe is de „careerplanning”, m.a.w. de opbouw, in het verloop van de gemiddelde diensttijd, van een carrière van een kaderlid enz. enz.

Het is de Sectie G1, die aan de hand van het goedgekeurde legerplan al deze plannen en berekeningen kan maken; het is de Sectie A.G. die weer voor uitvoering zorg moet dragen.

In Nederlandse omstandigheden echter wordt het legerplan, opge maakt door de Chef G.S., op personeelsgebied gerealiseerd door de Directeur Personeel, naast de Chef G.S. staande en rechtstreeks onder de Minister van Oorlog (Landmacht en Luchtmacht). Elk beroeps-officier weet hoe groot het tekort aan beroepspersoneel in de K.L. is. De Marine en Luchtmacht heeft weten te bereiken dat een groot percentage van het personeel (juiste percentages ontbreken mij helaas) in vredes- en oorlogstijd uit beroepskader bestaat.

In de K.L. wordt thans getracht de oorlogsonderdelen te bemannen met 20% beroepskader, doch de aannname van personeel is hier niet op berekend geweest en bovendien is dit een percentage waar misschien vóór de laatste wereldoorlog nog genoeg mee kon worden genomen, maar dat in het huidige, technische ingewikkelde, bedrijf beslist onvoldoende is. Opk de „careerplanning” komt in het Nederlandse stelsel niet tot zijn recht. Voor elk wapen en elke dienst moet n.l. vaststaan hoe het normale verloop van de carrière van een officier en onder-officier zal zijn, wanneer de hogere rang wordt bereikt en welke dienstverrichtingen hieraan vooraf moeten gaan.

Hiermede hangt nauw samen het opleidingsschema, hetwelk de G3 Sectie hierop moet baseren. Ook het personeelsplan echter kan niet worden gemaakt door de G1 Sectie, zou dus in onze verhoudingen door de Directeur Personeel gemaakt moeten worden, omdat deze Sectie niet beschikt over een A.G. Sectie die hem alle daarvoor nodige personeelgegevens kan verstrekken.

Administratieve gang van zaken in een Staf.

In de Amerikaanse organisatie is de G1 Sectie o.m. belast met de z.g. „Interior Management” van de eenheid, waaronder verstaan wordt:

- Efficient leiden van de Sectie G1.
- Coördinatie en toezicht op de verplaatsing, interne organisatie en operatie van de Staf.
- Coördinatie en toezicht op de administratie (behandeling van stukken).
- Assistentie van de Commandant in het uitoefenen van toezicht op personeelsecties van zijn commando.
- Aanbevelingen doen over het economisch gebruik van de beschikbare mankracht.
- Indeling van het beschikbare gebied of gebouwen voor het onderbrengen van de Staf.

Van deze punten zal ik nader onder de loupe nemen:

de coördinatie en toezicht op de administratie, waarbij weer de nauwe samenwerking G1/AG tot uiting komt.

Ieder rechtgeaard officier heeft min of meer tegenzin tegen de „Papierwinkel” in het Leger. Maar de papierstroom is onvermijdelijk en

behoort bij elk groot bedrijf. Wel is het zaak deze stroom in goede banen te leiden en voor de troepencommandant het speciaal zo te leiden, dat zijn belangrijk werk, n.l. contact houden met de troep, hieronder niet te lijden heeft.

Het toezicht nu op deze „Gang der Stukken” berust bij de Sectie G1 (S1), echter de uitvoerder van dit werk is weer de Sectie A.G.

„The internal efficiency of a headquarter depends in a great measure upon the activities of the Adjutant General. One of the important functions performed by the Adjutant General is the routing of papers in the headquarters and in the command.” (Uit G1 Manuel).

In vredes- en oorlogstijd is het, in de Amerikaanse organisatie, weer de Sectie A.G. die de administratie van de stukken behartigt. Op deze Sectie komt dus de post binnen, wordt geboekt, gedistribueerd over de sectiën, gecontroleerd op de afdoening, verzonden, en is tevens de instantie waar het archief berust. Ook de vermenigvuldiging der uitgaande stukken geschiedt veelal door de A.G.

In vredestijd is deze „Gang der Stukken” op een grote Staf al een ingewikkeld probleem. Volgende vragen kunnen zich voordoen:

- Moet het archief centraal gehouden worden, of moet dit worden gedecentraliseerd naar de Sectiën?
- Moet elk binnenkomend stuk zonder meer in circulatie gegeven worden of moeten voorafgaande stukken, welke hierop betrekking hebben, worden bijgevoegd?
- Wie wordt belast met de afdoening, en wie moet het stuk ter kennisgeving ontvangen?
- Welke stukken gaan rechtstreeks naar de bureaux ter afdoening, welke moeten eerst in handen komen van de Sectiehoofden dan wel naar de Chef Staf of Commandant om van richtlijnen te worden voorzien alvorens een der bureaux tot behandeling overgaat?

Is een onderdeel te velde, dan wordt deze gang der stukken nog gecompliceerder, ondanks het feit, dat dan de papierwinkel aanmerkelijk zal verminderen. De Staven van Divisie en LK, worden n.l. te velde gesplitst in een Commandopost, van waaruit de tactische gevechtshandelingen worden gevoerd, en een Stafkwartier, waar in hoofdzaak de personeelsadministratie en de logistieke ondersteuning wordt geregeld. Ook onder deze omstandigheid is echter in de Amerikaanse werkwijze de A.G. verantwoordelijk voor een goede gang der stukken. Zit de A.G. Sectie als geheel in het Stafkwartier, het werk van personeelsadministratie voortzettend, tevens toezicht houdend op de personeelsecties van de onderdelen, een deel van de A.G. Sectie zal een taak worden opgedragen in de commandopost speciaal ten behoeve van de „Gang der Stukken”. Deze A.G. dependance, „Distribution Centre” treedt in feite op als tussenschakel tussen de Stafsectiën in de commandopost en het Verbindingscentrum van de Verbindingsdienst. De Verbindingsdienst verleent slechts de technische hulpmiddelen van ontvangen en verzenden van berichten via telefoon, radio, telex en ordonnansen, de A.G. instantie zorgt voor de administratieve behandeling.

Aangezien in de Amerikaanse verhoudingen de A.G. deze administratieve behandeling der stukken *ook in vredestijd* behartigt en dus op deze taak is ingesteld, levert het te velde zijn van het onderdeel weinig of geen moeilijkheden op. In Nederland is echter de administratieve be-

handeling der stukken een onderdeel van de taak van de lagere functionarissen van de Militaire administratie, niet ingesteld op de huidige oorlogsorganisatie, terwijl de A.G. niet over personeel beschikt opgeleid en getraind in deze taak, zodat nu reeds bij manoeuvres vele moeilijkheden op dit gebied zijn ontstaan.

Ook voorgaande behandelde onderwerpen, eisen naar mijne mening een spoedige reorganisatie van de instanties Directeur Personeel — Sectie G1 van de Generale Staf, Adjutant Generaal en Inspecteur Mil. Administratie.

Schieten op verkorte afstanden

door J. H. RANFT, Majoor der Infanterie

Naarmate de getalsterkte van de troepen onder de wapenen wordt opgevoerd in het kader van de Nederlandse verplichtingen in de Europese Defensie Gemeenschap, zullen de schietterreinen ontoereikend blijken om de troepen de voorgeschreven schoolschietoefeningen te laten doorlopen en hun geoefendheid te doen onderhouden, temeer daar de ligging van de meeste vooroorlogse schietterreinen niet meer in overeenstemming is met de behoeften volgens de huidige dislocatie. Thans reeds wordt te veel tijd van de opleiding verspeeld met het vervoer of de mars naar het ver-afgelegene schietterrein, wat soms geleid heeft tot het niet-schieten van de voorgeschreven oefeningen wegens gebrek aan transportmiddelen of tijd.

In dit tekort aan schietbanen kan worden voorzien door de aanleg van nieuwe schietterreinen of -banen op de plaatsen, waar dit nodig is gebleken of nog zal blijken, doch dit zal het Ministerie van Oorlog nog zwaardere lasten opleggen, terwijl de vraag rijst of de uitvoering binnen redelijke termijn mogelijk is en de hiervoor benodigde nieuwe terreinen kunnen worden gevonden.

Een oplossing om op korte termijn dit tekort aan schietbanen op te heffen, is de aanleg van schietbanen voor schieten op verkorte afstanden (10 tot 30 m) op de beschikbare militaire terreinen of zelfs *in* de bestaande kazernes en kampen. Er is een tegenzin tegen dit schieten op verkorte afstanden, welke meer gebaseerd is op onbekendheid en conservatisme dan op redelijke motieven.

Ware nu het schieten op verkorte afstanden een theoretische puzzle, waarmee nog geen praktische ervaring was opgedaan, dan zou ook dit betoog niets kunnen veranderen aan de toestand, dat ten aanzien van deze materie voor- en tegenstanders bestaan.

Gelukkig echter kan worden gewezen op de ervaring, welke met het schieten op verkorte afstanden werd opgedaan bij het v.m. K.N.I.L. van midden 1941 tot Maart 1942. De omstandigheden, waarin het K.N.I.L. in die periode verkeerde, waren soortgelijk; om het kleine bestaande beroepsleger te versterken, werd besloten een inheems militie-leger op te leiden in halfjaarlijkse ploegen van 10.000 man. De schietterreinen hadden een te geringe capaciteit, terwijl de dislocatie van de depôts dezer

inheemse militie werd bepaald door de toekomstige regionale oorlogstaak, wat in vele gevallen nieuwe kazernes in nieuwe garnizoenen betekende, zonder enige schietgelegenheid.

Hoewel oorspronkelijk gedacht werd deze inheemse militie in een half jaar tot geoefend soldaat op te leiden, veroorzaakte het grote tekort aan mankracht een verkorting van deze termijn tot $4\frac{1}{2}$ maand, waardoor alle onderdelen van de opleiding moesten worden versneld, dus ook de schietopleiding. Tegenstanders van deze „nieuwigheid” onder de oudere officieren, moesten al spoedig tot de overtuiging komen, dat hun bezwaren tegen het systeem door de practijk ontzenuwd werden.

Het bleek n.l., dat *zonder enig nadeel* alle schoolschietoefeningen op deze verkorte banen konden worden doorlopen en dat de geoefendheid van op deze wijze opgeleide recruten in geen deele achter stond bij die van de recruten, van de depôts voor beroepsmilitairen, die nog opgeleid werden op schietbanen van normale lengte. Dit werd duidelijk bevestigd door de resultaten, die deze inheemse militie bereikte bij de individuele gevechtsschietoefeningen, die na afloop werden gehouden op de normale gevechtsschietterreinen.

Dat deze resultaten werden behaald door inheemse *militie* in vergelijking met beroepsmilitairen van een leger, waarin de schietopleiding een der belangrijkste punten van de opleiding uitmaakte, versterkt de waarde hiervan nog meer.

Op grond van deze ervaring willen wij met deze publicatie bereiken, dat de tegenstanders van het schieten op verkorte afstanden eventuele proeven een „faire” kans geven en dat de onverschilligen tot enthousiasme worden gebracht, nadat zij in de practijk dit systeem hebben getoetst. Of schietbanen voor het schieten op verkorte afstanden zullen worden aangelegd, is een aangelegenheid, waarin door de Legerleiding en de Minister van Oorlog moet worden beslist.

In de volgende punten zal worden nagegaan, wat het schieten op verkorte afstanden in feite inhoudt.

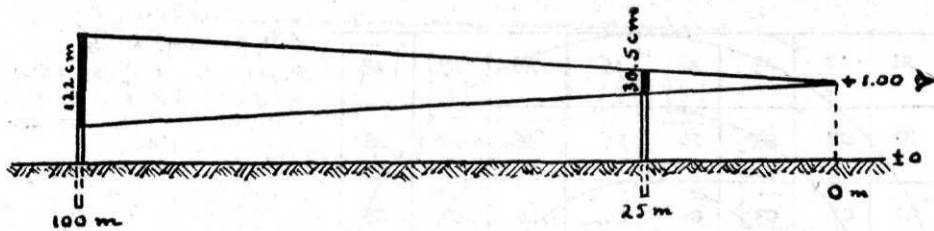
Het beginsel van schieten op verkorte afstanden.

Theoretisch is er geen enkel verschil tussen het schieten op normale en op verkorte afstanden, mits de schijf en de hierop voorkomende figuren naar verhouding worden verkleind en het mikpunt voor de verkleinde afstanden nauwkeurig ballistisch wordt berekend.

Als voorbeeld een oefening, die normaal op 200 m moet worden geschoten op de 4 voet-schoolschijf, groot 122 x 122 cm; middellijn van de cirkels resp. 122 cm, 91 cm, 61 cm en 30 cm.

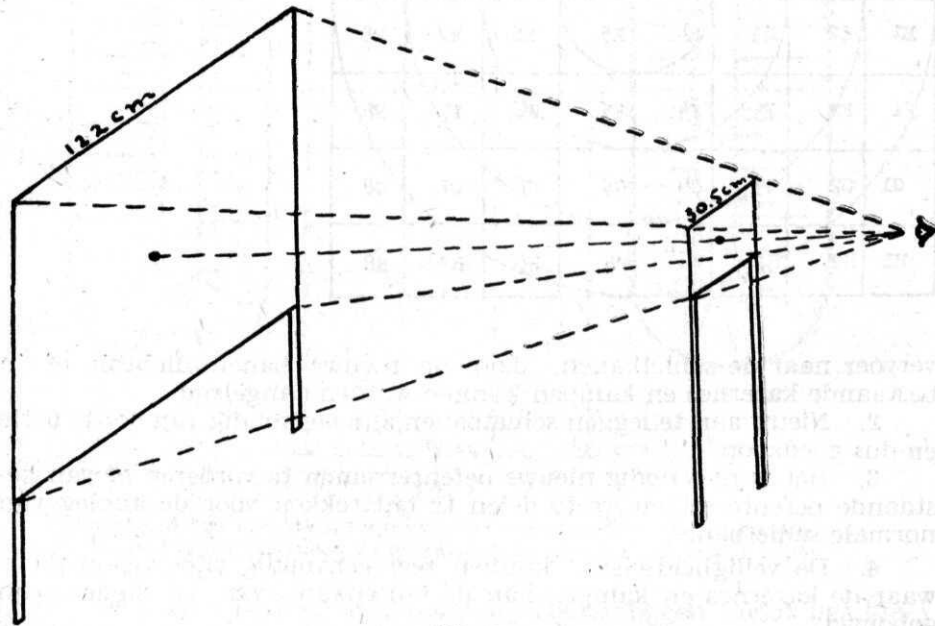
Wordt de oefening geschoten op 25 m, dan moeten alle afmetingen van schijf en figuren worden verkleind in de verhouding 200 : 25 of 8 : 1.

In de practijk is gebleken, dat het kleinste schijfje, dat nog kan worden gebezigd, zonder dat de treffers te onduidelijk zijn, is een verkleining tot 1 : 10, daar anders de roos geheel vernield zou kunnen worden. Hiermee is dus in beginsel de afstand, waarop dient te worden geschoten, min of meer bepaald; voor oefeningen op 100 m, 200 m en 300 m is dit resp. minimum 10 m, 20 m en 30 m. Elke afwijking van de schutter of het wapen wordt in dezelfde verhouding overgebracht op de verkleinde schijf als op de normale schijf, behoudens de invloed van zijwind op afstanden groter dan 200 m.

Afb. 1

Evenredige verkleining van de schijf bij schieten op verkorte afstanden

Afb. 2

Alle afmetingen van de schijf, evenals de schietafwijkingen worden evenredig verkleind

Een en ander is duidelijk gemaakt in afb. 1 en 2.

In tegenstelling tot het gebruik van insteeklopen, speciale klein-caliber-wapens of speciale munitie voor het schieten op verkorte afstanden, wordt de schutter *van het begin af gewend aan de terugstoot* van zijn wapen, waarbij hij aan het behaalde resultaat onmiddellijk zelf kan constateren, van welke funeste invloed het niet goed in de schouder drukken van het wapen, het rukken aan de trekker, enz. kan zijn. Behoudens dit voordeel, zijn er nog vele andere, welke in het volgend punt ter sprake komen.

De voordelen van het schieten op verkorte afstanden.

De voordelen, verbonden aan het schieten op verkorte afstanden, zijn zeer groot, o.a.:

1. Geen tijdverlies bij de opleiding voor lange marsen of langdurig

A1	A2	A3	A4	A5	A6	A7	A8
B1	B2	B3	B4	B5	B6	B7	B8
C1	C2	C3	C4	C5	C6	C7	C8
D1	D2	D3	D4	D5	D6	D7	D8
E1	E2	E3	E4	E5	E6	E7	E8
F1	F2	F3	F4	F5	F6	F7	F8
G1	G2	G3	G4	G5	G6	G7	G8
H1	H2	H3	H4	H5	H6	H7	H8

Afb. 3

Verkleinde 4 voet-schiet-
schijf. Schaal 1 : 10 met
ruitverdeling en numme-
ring

vervoer naar de schietbanen, daar de nieuwe banen dichtbij of in bestaande kazernes en kampen kunnen worden aangelegd.

2. Nieuw aan te leggen schietbanen zijn eenvoudig van constructie en dus goedkoop.

3. Het is niet nodig nieuwe oefenterreinen te vorderen of van bestaande oefenterreinen grote delen te onttrekken voor de aanleg van normale schietbanen.

4. De veiligheidseisen kunnen zeer eenvoudig zijn, vooral daar, waar de kazernes en kampen aan de buitenkant van de steden zijn gebouwd.

5. Het schijvenmaterieel is kleiner en minder kostbare installatie is nodig (geen kuilen, spiegels, aanwijsstokken en katrollen).

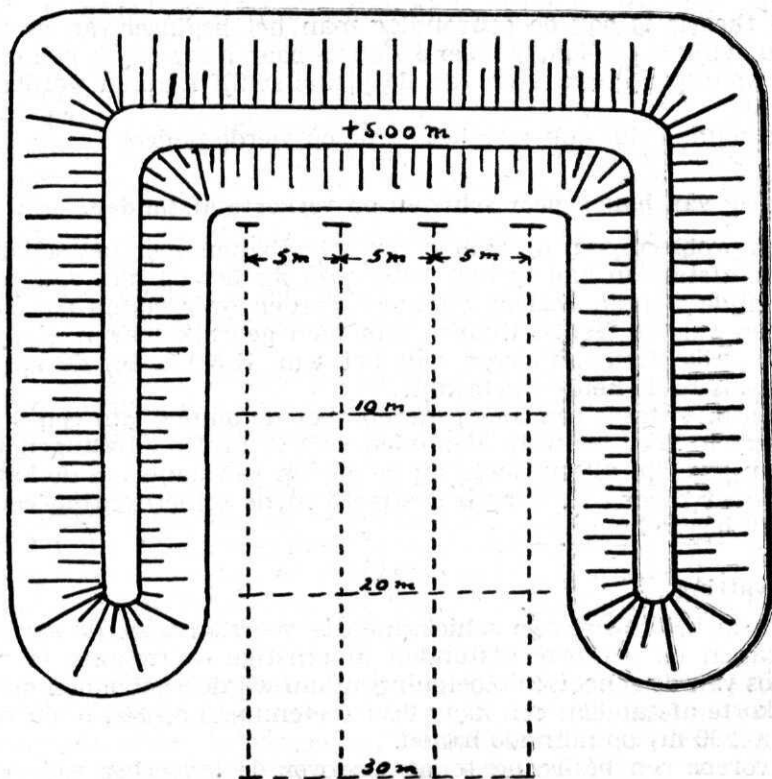
6. Geen kuil-corvée benodigd.

7. Schijven behoeven niet meer te worden geplakt, waardoor tijd wordt bespaard.

8. Elke man krijgt na geschoten te hebben zijn eigen schijfje mede en kan de afwijkingen, die hij verkregen heeft op de juiste wijze corrigeren op een schijf van normale grootte, die op de baan ter vergelijking is opgesteld.

Ter vergemakkelijking van de vergelijking van de behaalde resultaten, kunnen de normale en de verkleinde schijven worden voorzien van een ruitverdeling, waarvan de ruiten zijn genummerd. Het aanbrengen van de ruitverdeling en de nummering zal met een lichtgekleurde drukinkt dienen te geschieden, welke op 10 m afstand niet meer te zien is. Voor de uitvoering wordt verwezen naar afb. 3.

9. Geschoten kan worden onder alle weersomstandigheden en geen hinder wordt ondervonden van zon, mist, duisternis, regen en wind.

Afb. 4

Voorbeeld van een schietbaan voor het schieten op verkorte afstanden, met zijwangen voor de beveiliging in kazernes. Schaal 1 : 400

10. De banen kunnen zeer dicht bij elkaar liggen, zodat het toezicht van de officieren op de baancommandanten wordt vergemakkelijkt.

De nadelen van het schieten op verkorte afstanden.

Er zijn ook enige nadelen verbonden aan het schieten op verkorte afstanden en wel:

1. Het zicht op de schijf is te geflatteerd, omdat de weersomstandigheden niet tot uiting komen, als zon, regen, mist, duisternis en wind.
2. De eenvoudige man begrijpt niet, dat dit schieten op verkorte afstanden dezelfde waarde heeft als op de werkelijke afstand.
3. Tijdens het schieten behoeft de man de afstand niet te schatten en zijn vizier niet op de juiste afstand in te stellen.
4. De op de verkleinde schijf aangegeven schietresultaten en de afwijkingen zeggen de man niets.

Het eerste nadeel zou kunnen worden ondervangen door een of meer schoolschietoefeningen op de grotere afstanden (200 en 300 m) op normale schietbanen te houden, daar de invloed van deze factoren tot de afstand van 200 m te verwaarlozen is, althans minder groot is. Door de

nodige theorie is ook de eenvoudige man het beginsel van evenredigheid duidelijk te maken, te meer als op de baan aanwezig is een normale schijf, waarop de resultaten van de kleine schijf kunnen worden overgebracht.

Hetzelfde geldt ook voor het derde en vierde nadeel.

De aanleg van banen voor schieten op verkorte afstanden.

Het probleem van de aanleg van schietbanen voor het schieten op verkorte afstanden kan in het bestek van dit betoog niet van de technische zijde worden gezien; dit moet worden overgelaten aan de deskundigen van de Genie. Daarbij kan men gebruik maken van de gegevens, welke Genieofficieren van het v.m. K.N.I.L. bij de aanleg in Nederlands-Indië hebben gebruikt.

In afb. 4 wordt een idee gegeven voor de aanleg van een 4 baanschieterrein voor verkorte afstanden van 30 m. De zij-wangen van de kogelvangs zijn alleen nodig bij de aanleg van banen in de kazernes. Er zal naar dienen te worden gestreefd in de schietrichting een open vlakte of bos te hebben.

Samenvatting.

Om in het tekort aan schietbanen te voorzien ware de aanleg van schietbanen op verkorte afstanden in ernstige overweging te nemen. Het gros van de schoolschiets oefeningen kan worden gehouden op banen op verkorte afstanden; een klein deel (oefeningen op 300 m en zoodanig enige op 200 m) op normale banen.

Alvorens een beslissing te nemen over de invoering van schieten op korte afstanden, ware met een lichte proef te nemen, waarbij bv. één instructiebataljon alle oefeningen op verkorte afstanden schiet en een ander (liefst van hetzelfde regiment) dezelfde oefeningen op normale afstanden. Na afloop van deze schietopleiding zouden voor beide onderdelen een serie schoolschiets oefeningen kunnen worden geschoten op de normale afstanden en de resultaten met elkaar vergeleken.

Naschrift van de Inspecteur der Infanterie.

1. Het probleem schietopleiding en de daarvoor benodigde schietbanen is zeer belangrijk en heeft als zodanig de voortdurende aandacht. Het is verheugend, dat infanterie-officieren hun gedachten over deze materie laten gaan.

2. Opgemerkt wordt echter, dat de aan de orde gestelde zaak niet zo eenvoudig is als schrijver doet voorkomen. Wettelijke bepalingen, met name de Hinderwet, leggen vele beperkingen op. In deze wet is o.a. bepaald:

„Het is verboden inrichtingen welke daarbuiten gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken, zonder vergunning op te richten, in werking te brengen, in werking te houden, uit te breiden of te wijzigen.”

Ook het geluid van schieten wordt als hinder beschouwd.

Bovendien dient elk plan voor aanleg van schietterreinen veelal te

worden bekrachtigd door een Koninklijk Besluit. Voordat echter een dergelijk plan ter bekrachtiging kan worden aangeboden, moet overeenstemming worden bereikt met de betrokken burgerlijke autoriteiten en/of rechtspersonen.

3. T.a.v. het gestelde omtrent het gebruik van klein kaliber wapenen, wordt naar dzz. mening het richten beter en goedkoper aangeleerd met behulp van deze hulpmiddelen, dan wanneer de man direct moet schieten met scherpe patronen. (Prijs scherpe patroon *ca 26 ct*; *KSO-patroon 4 ct*). Voorts wordt hierbij het aanleren van het „door het schot heen zien” zeer vergemakkelijkt. In dit verband wordt bovendien nog verwezen naar het vóóroorlogse KSO-schieten.

4. Schrijver propageert het aanleggen van schietbanen in of nabij de kazerne.

Van banen *in* de kazerne kan geen sprake zijn, alleen al met het oog op het geluid, dat storend zal inwerken op de instructie. Banen in de onmiddellijke nabijheid van de kazerne zullen slechts zelden mogelijk zijn.

5. Een bijzonder groot nadeel wordt verwacht van de overgang van de verkorte afstand op de normale afstanden. De ervaring is, dat indien bij het huidige systeem wordt overgegaan van de 100-meter oefeningen op 200-meter, de resultaten aanzienlijk teruglopen. De verwachting is gerechtvaardigd, dat bij de overgang van 10-meter op de normale afstanden (100 t/m 300-meter) de resultaten nog sterker zullen teruglopen.

6. Ter nadere toelichting diene, dat de Dienst der Genie de schietbanen bouwt. De *constructie*, uit schiettechnisch- en veiligheidsoogpunt wordt ontworpen en vastgesteld door het Bureau Schietterreinen van de Inspectie der Infanterie. De bouwtechnische constructie blijft voor verantwoording van de Genie.

7. Tenslotte deel ik de mening van Majoor Ranft, dat het voorgestelde systeem niet zonder meer terzijde mag worden gesteld, doch dat een proef (mits deze wordt gehouden op gelijkwaardige banen) hiermee alleszins gerechtvaardigd is.

Ik ga daarmede dan ook volkomen accoord om te voorkomen, dat grote bedragen worden besteed aan nieuw model schietbanen, die misschien later als ongeschikt buiten werking zouden moeten worden gesteld.

PELOTONSOPLEIDING INFANTERIE.

In dit artikel van Kapitein C. Westland, voorkomend in De Militaire Spectator van Febr. 1953 Nr 2, zijn in het staatje op blz. 103 twee regels weggevalen, waardoor de optelling niet klopte.

Toegevoegd moeten worden:

Schieten Infanterie Schietkamp	40 uur
Geweervechten	10 uur

Samenwerking tussen bataljon infanterie en peloton genietroepen

door H. VAN DER SLUYS, *Luitenant-Kolonel der Genie.*

Volgens de Amerikaanse voorschriften kan het peloton genietroepen als rechtstreekse steun worden gegeven en zelfs onder bevel worden gesteld van een bataljon infanterie, maar er staat ook nadrukkelijk vermeld, dat het peloton gewoonlijk zal worden gebruikt voor genietaken, welke rechtstreeks door de commandant van de geniecompagnie, waartoe het peloton behoort, zijn opgedragen en waarvan de uitvoering door die commandant wordt gecontroleerd. Van onder bevelstelling zal slechts in bijzondere omstandigheden sprake zijn.

Deze zelfde gedachte komt tot uitdrukking in „Etudes sur les enseignements des opérations des dernières campagnes; Questionnaire Génie, 1947”, waar op de vraag, welke de kleinste Genie-eenheid zal zijn, welke nog onder bevel gesteld kan worden bij een ander Wapen, slechts 20 % van de ondervraagde officieren wil gaan tot het peloton, terwijl niemand de groep hiervoor beschikbaar wil stellen. 80 % wil niet verder gaan dan de compagnie, omdat deze de kleinste eenheid is, welke over voldoende middelen beschikt om zelfstandig bij een gevechtsgroep of overeenkomstige tactische eenheid te werken.

Dat men ten aanzien van het onder bevel stellen nog tot het peloton wil gaan, heeft tot reden, dat dit in beginsel wordt gecommandeerd door een officier, die als zodanig in staat wordt geacht om technische raad te geven omtrent het gebruik van zijn onderdeel. Echter zij opgemerkt, dat het peloton veelal gecommandeerd zal worden door jonge tweede luitenants, ja vaak door vaandrags, die uiteraard nog niet over grote ervaringen beschikken omtrent het organiseren en uitvoeren van werkzaamheden.

Bij het onder bevel stellen van enige genie-eenheid geldt het beginsel, dat de commandant van die eenheid tevens optreedt als genietechnische adviseur van de tactische commandant. Dit toepassende op het geval, dat een peloton Genietroepen onder bevel wordt gesteld van een Bataljon Infanterie, is het duidelijk, dat het niet eenvoudig is voor de Luitenant-PC om zich voldoende te laten horen bij de Luitenant-Kolonel-BC. Laatstgenoemde moet er anderzijds op kunnen rekenen, dat hem werkelijk goede technische adviezen worden gegeven.

Bij het inzetten van genietroepen moet men er altijd rekening mede houden, dat in de moderne oorlog de vernielingen van grote omvang zullen zijn en dat de vijand in het bijzonder door het vernielen van wegen en bruggen de aan- en afvoer zal trachten te belemmeren. Hierdoor zullen de werkzaamheden om het verkeer gaande te houden omvangrijk zijn.

In vreedstijd tijdens oefeningen spreekt dit niet zo, hoewel ook dan onderhoud en verbetering van wegen dringend noodzakelijk kan worden. Zo werden tijdens de oefening „Hold Fast” door de langdurige regens de landwegen in het oefeningsgebied vrijwel onbegaanbaar, waardoor het inzetten van genietroepen voor wegverbetering dringend noodzakelijk werd. Op dit ogenblik waren de genietroepen van de divisie echter groten-

deels als infanterie ingezet, zodat terugkeer tot de normale organisatie nodig was. Dit is altijd een tijdrovende handeling, zodat, mede door gebrek aan wegmaterialen, slechts voldoende hulp geboden kon worden.

Het peloton is in staat om kleine bruggen te bouwen en te herstellen, wegenbouw en wegonderhoud te verrichten, veren te bouwen en te bedienen, het kan mijnevelden leggen en opnemen en allerlei soort hindernissen maken. Hierbij kan het in zekere mate voor eigen beveiliging zorg dragen en de uitgevoerde werken verdedigen. Met de vernielingsuitrusting kan het peloton de meest voorkomende vernielingen uitvoeren.

Het spreekt vanzelf, dat de noodzaak om het bij grotere opdrachten zwaar materieel toe te voegen, het voor de hogere commandanten wenselijk, en in het licht van het gehele werkplan zelfs noodzakelijk maakt het bevel en daardoor een betere controle, een doeltreffender toezicht over de verrichtingen van de lagere eenheden te behouden. In het algemeen zal dus de bataljonscommandant van een divisie-geniebataljon er naar streven zolang mogelijk zijn bataljon onder zijn rechtstreeks bevel te houden. Hij immers overziet de geniewerkzaamheden in het gehele divisievak, hij beschikt over een behoorlijke staf voor het uitwerken van de plannen, zo mogelijk op langere termijn, en daardoor kan hij het beste de divisie-commandant adviseren omtrent gebruik en inzet van het geniebataljon. Men vindt deze gedachtegang dan ook in de voorschriften terug. Weliswaar kan de bataljonscommandant indirect als divisiegeniecommandant invloed blijven uitoefenen en heeft hij als zodanig namens de divisiecommandant een controlerende functie, het is echter zonder twijfel dat een zo lang mogelijk gehandhaafde gecentraliseerde bevelvoering, in verband met de steeds omvangrijke geniewerkzaamheden grote voordelen biedt. Ditzelfde geldt ook voor de compagniescommandant ten aanzien van de onderdelen van zijn compagnie.

Dat men bij een noodzakelijke onderverdeling van het genie-bataljon niet verder wil gaan dan het indelen van een compagnie genietroepen bij een regiment infanterie, heeft mijns inziens mede tot reden, dat het versterkte regiment of de regimentsgevechtsgroep de tactische eenheid is, welke in staat is om een omschreven gevechtsoopdracht met de ondersteunende wapens uit te voeren.

Ingevolge de Amerikaanse genievoorschriften is het hoofdzakelijk tijdens de aanval, dat een of meerdere geniepelotons onder bevel kunnen worden gesteld van een aanvallend infanteriebataljon. Voorts zal gewoonlijk bij de voorhoede van een infanterieregiment een peloton genietroepen worden ingedeeld, welke taken zijn:

- a. Het uitvoeren van genieverkenningen;
- b. Het opruimen van allerlei soorten van hindernissen; inbegrepen het opruimen van mijnen en valstrikken;
- c. Het uitvoeren van vluchtige wegherstellingen en het opvullen van wegkraters;
- d. Het bouwen, versterken en herstellen van kleine bruggen; het bedienen van veren, e.d., en
- e. Het uitvoeren van vernielingen, het leggen van mijnevelden en het maken van wegversperringen op de flanken en in de rug van de oprukkende eenheid.

In de overige gevechtsgevallen is het normaal, dat het peloton onder rechtstreeks bevel van de compagniescommandant blijft.

De vierde fase van de aanval

door J. SJOERDS, *Kapitein der Infanterie, leraar KMA*

In de stormaanval en bij de consolidatie hangt het succes, van de aanval als geheel, grotendeels af van het initiatief en de doortastendheid van groeps-, pelotons- en compagniescommandanten. Wat wordt dan van hen geëist? In welk opzicht moet door hen initiatief en doortastendheid worden betoond? Wat moeten voorts compagniescommandanten doen om deze vierde fase van de aanval tot een succes te maken?

Hoewel ons voorschrift A 1529 aan dit onderwerp in totaal vijf paragrafen wijdt (t.w. 72, 102, 129, 162, 191) is hiermede toch geen duidelijk beeld ontstaan v.w.b. het consolideren en (of) hergroeperen op aanvalsdoelen of gevechtsdoelen bij dag. De vierde en laatste fase van de aanval is de kritieke fase van de aanval. De tirailleurs zijn uitgeput, het kader is voor een deel uitgevallen, de munitie is voor een groot deel verbruikt — kortom het onderdeel is gedesorganiseerd.

En hoe is de toestand bij de vijand? Het gevechtsdoel is vermeesterd, maar nog niet vast in onze hand. Krijgsgevangenen staan in groepjes bij elkaar, uit enkele goed gecamoufleerde opstellingen wordt nog geschoten, het verraad loert nog aan alle kanten, booby traps en mijnen zullen bij de heersende verwarring en onachtzaamheid hun slachtoffers maken. En het terrein? Het gevechtsdoel kan liggen onder directe waarneming van de vijand; het kan zijn dat wij op een voorhelling zouden moeten consolideren; het kan zijn dat de grond hard is of moerassig zodat ingraven moeilijk kan gaan.

Ook een goed-opgeleide troep zal niet ontkomen aan een situatie zoals boven omschreven. Het is in dit kritieke ogenblik, dat het gevechtsdoel wel is vermeesterd maar nog niet bezet, dat de vijand een van zijn sterkste troeven gaat uitspelen: zijn tegenaanval! De eerste en onmiddellijke reactie van de vijand na het veroveren van het gevechtsdoel zal zijn: een tegenaanval met vuur. Mortieren en artillerie geven voorbereide concentraties op het doel. Tanks staan dikwijls gereed om ons terug te werpen voordat wij anti-tankwapens hebben opgesteld. Vijandelijke infanterie is meestal dichtbij en heeft de uit te voeren tegenaanval van te voren voorbereid en beoefend. Neen — de taak van de aanvallende infanterie is nog niet geëindigd. Als zij niet in staat zullen zijn het veroverde terrein te behouden dan is de hele aanval waardeloos geweest. Dan heeft alleen de vijand zijn doel bereikt en onze doden en gewonden bedekken het slagveld.

Hoe kan aan deze débâcle het hoofd worden geboden?

Alleen door het gevecht met de tijd te winnen door klaar te zijn als de vijand gaat beginnen. Dat zal het geval zijn als die vierde fase van de aanval is voorbereid en snel en grondig wordt uitgevoerd.

Zij bestaat uit twee delen: de consolidatie en hergroepering.

Onder consolidatie moet worden verstaan het nemen van maatregelen waardoor het behoud van een eenmaal veroverd gevechtsdoel verzekerd wordt. Onder hergroepering moet worden verstaan het nemen van maatregelen om het onderdeel, dat in actie is geweest, weer gevechtsklaar te maken. Consolidatie en hergroepering grijpen zo nauw ineen, dat zij niet van elkaar te scheiden zijn. Aan beide moet evenveel aandacht wor-

den besteed en ze moeten liefst gelijktijdig verlopen.

Er zal op het gevechtsdoel geen tijd zijn voor een en een om hiervoor volledige orders uit te geven. Iedereen moet onmiddellijk na het veroveren van het gevechtsdoel kunnen beginnen. Dit eist, dat in het aanvalsbevel van de cc reeds de nodige en mogelijke aanwijzingen zullen voorkomen voor de vierde fase van de aanval. Wat zal de cc in zijn aanvalsbevel hieromtrent vastleggen?

- a. het aanwijzen van terreindelen voor de consolidatie (opstelling van de tir pels, hun front en hun opdracht);
- b. de verplaatsing en de plaats van ost wapens en hun taak in deze fase;
- c. verplaatsing en plaats van cp, wp, munavpl.;
- d. het aanwijzen van terreingedeelten waarop mrn of art vuren moeten voorbereiden om het gevechtsdoel bij een vij tegenaanval te helpen behouden.

Hiermede is zo goed mogelijk van de kaart en de luchtfoto en uit de wp het plan voor het behoud van het gevechtsdoel opgezet. Indien op geen enkele wijze het terrein op en voorbij het gevechtsdoel kan worden beoordeeld heeft het natuurlijk geen zin om consolidatieopstellingen aan te geven met daarbij horende stormvuren enz. Noodgedwongen zal het uitgeven hiervan dan moeten wachten totdat de cc over nadere gegevens beschikt. De gegevens en opdrachten uit het aanvalsbevel van de cc neemt de pc over v.w.b. zijn pel en geeft weer door aan zijn grcn. Maar ook zijn er talrijke details, die reeds lang van te voren geregeld moeten zijn. *Deze details van de consolidatie en de hergroepering moeten tijdens de opleiding zo vaak zijn beoefend, dat iedereen weet wat te doen.*

Laten wij eens kijken wat een van de tir grn van het li voorpel doet nadat zij in een fanatieke aanval door het doel zijn gestormd. De grc verzamelt zijn gr, wijst hen de plaats waar zij volgens het bevel van de pc moeten consolideren. De gr heeft twee gesneuvelden, één zwaargewonde en een lopend gewonde. De sterkte van de gr is hierdoor teruggebracht tot 5 man. De gr gaat naar voren naar een rand ongeveer 200 m voorbij de achterrand van het gevechtsdoel.

De grc verkent tijdens het voorwaarts gaan snel het terrein en geeft opdracht aan de lt mitr om op een bepaalde plaats een vuuropstelling in te nemen. Ook de overigen krijgen hun taak aangewezen. Zes vij soldaten, die uit een opstelling te voorschijn kruipen worden krijgsgevangenen gemaakt en van wapens en documenten ontdaan.

De lopende gewonde krijgt opdracht om de kgvn te bewaken. Een van de gesneuvelden is de opvgrc. De grc wijst van zijn overgebleven tirs de beste man aan om de functie van opvgrc te vervullen. Een van de andere tirs wijst hij aan als uitkijkpost en geeft hem zijn opdracht. Hij overtuigt zich dat allen goed weten in welke ri de vij zich bevindt. Iedereen is nu aan het werk. De gevechtsbepakking is afgelegd en de gr graaft zich in. De wapens liggen bij de hand; de mitr staat tot vuren gereed; de uitkijkpost neemt het voorterrein waar en de lucht en de grc gaat rustig verder zijn consolidatie en hergroepering te voltooien. Hij laat alle houders mitr mun bij het wapen gereedleggen. Er is maar weinig mun meer bij zijn gr. Hij krabbelt op een briefje:

500 gew patr.

1000 mitr patr.

Sterkte gr: 5 man.

1 gew defect.

Hij stuurt de lopend gewonde met dit briefje en de 6 kgvn en een pakje documenten naar de pc. Hij pakt nu ook zijn pionierschap en graaft eveneens in afwachting van zijn pc. Tijdens het graven ziet hij nog kans om het voorterrein goed in zich op te nemen, zodat hij georiënteerd is over de mogelijkheden, die dit terrein biedt voor een eigen zowel als voor een vij aanval.

De andere tir grn volgen dezelfde werkwijze. En de ost gr? Om hierop een antwoord te kunnen geven moeten wij eens kijken naar de pc van het li voorpel. In de stormaanval liep hij direct achter zijn pel. De pel mitr stond opgesteld op de re vleugel van het pel en hielp de tirs totdat zij het doel hadden bereikt. De grw stormde mee met de tirs. De pc verzond over zijn radio het bericht, dat het gevechtsdoel is vermeesterd. Omdat radioverbinding met het re voor pel is uitgevallen, vuurt hij terwille van deze c het afgesproken successignaal af. Voorzover hij kan waarnemen heeft het re voorpel enige moeilijkheden bij het nemen van het gevechtsdoel. Zijn tir grn zijn op dit ogenblik begonnen aan de consolidatie en de hergroepering zoals boven omschreven. De pc oriënteert zich allereerst in het terrein en controleert of de door hem in zijn aanvalsbevel uitgegeven verdeling van grn over het gevechtsdoel wel juist is geweest. De li voorgr bevindt zich op de juiste plaats. De re voorgr daarentegen zou volgens de gegeven aanwijzingen juist achter een bosrand stelling moeten zoeken. Dit wenst de pc nu te wijzigen. Maar de grc van de re voorgr heeft de situatie zelf beoordelend ook reeds een andere opstelling gezocht ongeveer 50 m meer naar re en naar voren. Het hinderlijke bosperceeltje ligt nu in de pel opstelling, inplaats van er voor. Tevens constateert de pc, dat de beste tank-naderingsweg in het re gedeelte van zijn vak ligt. De grw, die de aanval van de li voorgr ondersteunde tijdens de aanval moet nu naar de re flank worden gedirigeerd. De ord krijgt de mondelinge opdracht dit aan de c li voorpel te melden. De pelsres bevindt zich evenals de li voorgr op een goede plaats. De pc besluit zijn cp te kiezen op de plaats waar hij nu zit. Een granaattrechter in de onmiddellijke nabijheid dient hem en zijn st tot bescherming. De mitr van de ost gr komt op dit ogenblik naar voren. De pc geeft aan de c de opdracht om zich naar de re flank te begeven en daar een vuuropstelling in te nemen. Hij geeft de taak van het wapen nader aan. Daar gaat een groene lichtkogel omhoog van het re voorpel. Ook zij hebben hun gevechtsdoel vermeesterd.

En links?

Op dit ogenblik klinkt aan 's vijands zijde het geluid van het afschieten van mortiergranaten. Even later zoemen ze over en ontploffen op het gevechtsdoel. Dit brengt de pc op de gedachte, dat de eigen art en mr vuren, die de consolidatie bij een vij tegenaanval moeten beschermen, nog gecontroleerd dienen te worden. Hij kijkt op zijn schets en daarna in het terrein en constateert, dat ondanks de verplaatsing van de re voorgr de vastgestelde plaats voor deze vuren ongewijzigd kan blijven.

Het mr vuur zwijgt even plotseling als het begon. De ppc en de teruggekeerde ord hebben de granaattrechter met hun pionierschap bewerkt en er een goede cp en wp van gemaakt. De pc besluit nu zijn grn te inspecteren. Hij neemt de ord mee en laat de ppc achter. Maar opnieuw klinkt het geluid van vij mnr. De concentratie ligt thans in het gebied van het re voorpel. Uit de boomgaard li komen thans een groepje kvgn

te voorschijn. De pc op weg naar de li gr ziet de lopend gewonde, die de kgvn commandeert. Hij informeert naar zijn verwonding. De gewonde overhandigt hem het bericht van c li voorgr. Hij roept over de radio zijn cc en vraagt hem op welke wijze mun kan worden aangevoerd. (Ter inlichting:

- a. mun drs terugzenden naar de munavpl bij sl;
- b. mun drs zenden naar de vooruitgeschoven munavpl;
- c. de mun wordt per jeep in de consolidatie opstelling gebracht.)

De cc deelt mee, dat de mun per jeep naar voren onderweg is. Het li voorpel zal i.v.m. 's vijands grootste dreiging voor dit pel het eerst worden bevoorrad. De pc maakt aantekening hierover op het briefje en geeft het terug aan de ord. De ps zal de rest wel regelen is zijn opinie. En inderdaad. De ps ontvangt van elke gr de opgave mun, sterkte en defecte wps. Hij wijst een gids aan en stuurt deze met de opgaven naar de cicsp om de jeepchauffeur met mun de weg te wijzen. De 6 kgvn onder de lopend gewonde en de aangewezen gids begeven zich nu naar de cicsp op aanwijzingen van de ps. De ppc is bezig schetsjes van het terrein te maken en zendt de eerste berichten met inln over de vij naar de cc. En naarmate meer geggs over de vij bij de voorste troepen bekend worden, wordt de stroom van inl van het pel naar de cc groter. Want zij weten, dat alleen door inln te zenden uit de voorste lijn de hogere chefs zich een beeld kunnen vormen van hetgeen bereikt is en van hetgeen nog te wachten staat. Een consolidatie zonder inln te verzenden is een stomme consolidatie, die de helft van haar waarde heeft verloren.

Wij keren nu terug naar onze pc. Hij heeft de opstelling van de grn gecontroleerd, de situatie besproken met de gren en zoekt nu een opstelling voor de 75 tlv, die bij de consolodatie naar voren komt. Een goede opstelling ontdekt hij bij de li gr vanwaar flankerend vuur op de tanknaderingsweg gebracht kan worden. Hij overtuigt zich, dat de gren de ri naar de vij duidelijk weten, de plaats van de pelscp, de weg erheen en de opstelling van de andere grn. Hij deelt tevens zijn beoordeling toestand mee.

Plotseling ratelen vij zw mitrs en de aanslagen lopen als een brede bundel over de pelsopstelling van het li pel. Op hetzelfde ogenblik begint de eigen art het vuur te openen. De vij art laat zich ook niet onbetuigd en legt concentraties om en op de opstelling van het li voorpel. In een vuurpauze duiken verschillende nieuwe gezichten op in het pels gebied. Er verschijnen een wrn van de mrn van 6 van de cie, een inl pl van de S2 om een wp in te richten, twee stkn tlv 75 die een opstelling moeten zoeken op deze vleugel, een geluidmeetgroep van het infanterie geluidmeetpeloton, die een opstelling zoeken voor hun geluidmeetinstrumenten, een patrouille van het i en v pel doorschrijdt het pelsgebied, meldt zich af en deelt mee welke route zij zullen gaan i.v.m. uit te brengen vuur. De gesneuvelde vwo is nog niet vervangen en de pc stuurt via de radio de beschietingsrapporten in. Verbindingsmanschappen leggen de eerste verbindingen uit. Een jeep met mun arriveert en wordt gevolgd door een jeep met pioniergereedschap. De ps belast zich met de verdeling ervan. Nadat de eerste tactische maatregelen voor de consolidatie nu hun effect gekregen hebben, gaan ook de administratieve maatregelen werken. Om een vij tegenaanval te kunnen afslaan moeten we niet alleen opstellingen hebben ingenomen maar moet ook het moreel

en de lichamelijke gesteldheid van de soldaat zodanig zijn, dat hij de tegenaanval wil en kan afslaan. Het verstrekken van hete koffie, thee of soep aan een cie tijdens de consolidatie staat gelijk met het verhogen van de mankracht van de cie met een pel.

Als de vierde fase van de aanval op deze wijze theoretisch is onderwezen en herhaaldelijk praktisch is beoefend dan blijkt er voor de cc tijdens de consolidatie op het gevechtsdoel niet meer over dan helpen en toezien, dat deze vierde fase van de aanval effectief verloopt. Tevens zal hij op grond van ontvangen orders zijn plan maken voor het voortzetten van de aanval.

Wat een gemak voor een cc, die zijn onderdeel zo heeft opgeleid. Wat een vertrouwen geeft het aan iedere soldaat, grc en pc te weten wat hij in de meest belangrijke fase van de aanval moet doen. De vierde fase van de aanval is een kritieke fase. Voor het uitvoeren van een aanval moet de c kijken van de vzpl over het gevechtsterrein en door het gevechtsdoel naar de consolidatie. Alleen deze blik is ver genoeg om succes te verzekeren en een gevechtsdoel niet alleen te bezetten maar ook te behouden. Tijdens de vierde fase van de aanval is het opnieuw een eerste taak van een c om opnieuw vooruit te zien en een beoordelingstoestand te maken op grond waarvan hij straks bij het ontvangen van nadere orders snel kan besluiten en nieuwe orders kan uitgeven.

Tenslotte wil ik hier nog wijzen op een enkel punt, dat reeds veel aanleiding heeft gegeven tot verkeerde opvattingen. Het vorenstaande behandelde de vierde fase van de aanval *op een gevechtsdoel*. Maar wat moet er geschieden bij het vermeesteren van een aanvalsdoel? En wat moet er gebeuren tijdens een gevechtspauze? Ter oriëntering verwijs ik naar de parn 173, 191, 192 uit het vs A 1529.

Een gevechtspauze kan nodig zijn om:

- a. orde en verband te herstellen;
- b. te voorkomen, dat een onderdeel bij verder voortzetten van de aanval te ver vooruit zou komen;
- c. indien een aanvalsdoel is bereikt en gewacht moet worden op nader bevel om opnieuw voorwaarts te gaan.

Hieruit moge blijken, dat de handelingen te verrichten tijdens de vierde fase van de aanval op een aanvalsdoel en de handelingen te verrichten tijdens een gevechtspauze in wezen niet verschillen.

De volgorde van werkzaamheden hier is:

- a. het innemen van opstellingen om de vij tegenaanval af te slaan (zonder dat er gegraven zal worden);
- b. het bewerkstelligen van een vlotte hergroepering.

Het verschil ligt in het feit, dat een gevechtspauze niet steeds is voorzien zodat orders voor consolidatie en hergroepering ter plaatse moeten worden gegeven. Het optreden tijdens de vierde fase van een aanval op een aanvalsdoel is echter evenals bij het gevechtsdoel van te voren vastgelegd. Op een aanvalsdoel of tijdens een gevechtspauze worden consolidatiemaatregelen getroffen om de eigen troepen te beveiligen; op een gevechtsdoel daarentegen wordt ter plaatse een krachtige verdediging georganiseerd. Op een aanvalsdoel of tijdens een gevechtspauze worden hergroeperingsmaatregelen getroffen, die allereerst beogen *de aanval* in de juiste groepering voort te zetten; op een gevechtsdoel daarentegen worden allereerst maatregelen getroffen om de *effectieve verdediging* van het gevechtsdoel te waarborgen, hoe langer echter op het aanvalsdoel

wordt verbleven hoe meer de maatregelen, die voor consolidatie en hergroepering op een gevechtsdoel benaderen.

Teneinde uw kennis omtrent dit onderwerp te beproeven volgt onderstaand een eenvoudig probleem.

Als een cie zijn gevechtsdoel heeft vermeersterd moeten er een serie handelingen in een logische volgorde plaatsvinden waardoor de cie op de snelste en meest volledige wijze de vierde fase van de aanval kan uitvoeren.

Gegeven: De cie (versterkt) heeft een aanval gedaan. De cc heeft vanuit een wp aan de sl de aanval geleid. De pels hebben veel mun verbruikt, maar de ciesmunavpl heeft een grote voorraad. Een deel van de te verrichten handelingen tijdens de vierde fase van de aanval moet gerekend worden te behoren bij de vaste werkwijze in dit geval. Een ander deel is geregeld bij vo, een derde gedeelte van deze handelingen wordt geregeld in het aanvalsbevel en tenslotte zullen er bepaalde zaken mondeling ter plaatse geregeld moeten worden.

Gevraagd: Geef in de kolommen 3, 4, 5 van onderstaande tabel aan door wie of op welk niveau de betreffende maatregel genomen moet worden en vermeldt de maatregelen voor elke eenheid in 'n logische volgorde.

1 nr	2 maatregel	m	3	4	5
			cc	pc	grs
			cie	pel	gr
1.	melden dat het doel genomen is				
2.	gevechtsoptellingen innemen				
3.	vuuropstn en opdracht gr mitr				
4.	vuuropstn en opdrachten wps ost gr				
5.	vuuropstgn en opdrachten wps ost rel				
6.	vuuropstgn en opdrachten wps ost cie				
7.	ost wps verplaatsen naar voren				
8.	vuren voor front en flanken laten voorbereiden				
9.	voorbereide art en mr conc controleren				
10.	aangewezen consolidatieopstgn controleren				
11.	wijzigingen in aangewezen consolidatieopstgn				
12.	verkenning van het voorterrein				
13.	munavpl naar voren				
14.	mun tellen				
15.	mun aanvragen				
16.	mundrs laten halen van mun				
17.	mun auto laten rondrijden				
18.	gewonden afvoeren				
19.	inln vij inzenden				
20.	kgvn afvoeren				
21.	kgvn fouilleren				
22.	inspectie houden				
23.	opnemen van verband met cn neveneenheden				
24.	aanwijzigingen voor werkzaamheden van versterkings- kunstige aard				
25.	regelen van de verpleging				
26.	zenden van bericht aanbc betreffende opstgn en vuur- plan na consolidatie				
27.	anti-tankfront vormen				
28.	ingraven				
29.	patrouilles uitzenden				
30.	opmaken van de verlieslijst				
31.	toestand wps controleren en ev. vervanging materieel				
32.	gereedschap opvoeren voor pionier-technische werk- zaamheden				

1	2	3	4	5
nr	maatregel	cc	pc	grs
	m	cie	pel	gr
33.	eenheden opnieuw indelen			
34.	herverdeling kader			
35.	mun verzamelen			
36.	transport aantrekken			
37.	uitkijkposten instellen			
38.	melden dat de consolidatie gereed is			
39.	verliezen melden			
40.	voorbereidingen treffen om aanval voort te zetten			
41.	cp tevens wp uitzoeken			
42.	verbindingen verdubbelen			
43.	wp uitzoeken			
44.	mun herverdelen			
45.	wp verplaatsen			

N.B. Voor oplossingen: zie blz. 152

De Nationale Reserve (N.R.)

door W. VAN HINTE, Kolonel der Infanterie, Inspecteur der N.R.

De N.R. is een onderdeel van de K.L., dat — te lang reeds — onvoldoende bekend (en daardoor tevens onvoldoende bemind) is geweest bij de andere onderdelen van onze strijdkrachten en naar ik meen ook bij een groot deel van het Nederlandse Volk. Dit is zeer te betreuren en daarom kan het zijn nut hebben wat meer bekendheid aan dit Instituut te geven.

Algemeen.

De N.R. wordt gevormd uit mannelijke Nederlanders tussen 20 en 50 jaar, die niet of niet meer dienstplichtig zijn en ook niet op andere wijze een mobilisatiebestemming als militair hebben. In bijzondere gevallen kan de Inspecteur N.R. van deze leeftijdsgrenzen afwijken (16-60 jaar).

De aanmelding voor de dienst bij de N.R. geschiedt op basis van *vrijwilligheid*. Zonder dus op grond van de wet daartoe verplicht te zijn, stellen de vrijwilligers zich beschikbaar om in geval van oorlog, oorlogsgevaar of andere buitengewone omstandigheden als militair te dienen en zij geven nu reeds een deel van hun vrije tijd en hun energie om daartoe te worden geoefend en opgeleid. Zij doen dit niet om geldelijk gewin (de beloningen zijn laag), doch omdat zij weten en begrijpen, dat ook hun krachten niet ongebruikt mogen blijven, als het ooit mocht gaan om verdediging van ons land en volk en onze rechten en vrijheid.

Het overgrote deel van de vrijwilligers wordt ingedeeld en opgeleid als *Infanterist*. Daarnaast worden ook enkele Afdelingen *Luchtdeelartillerie* geformeerd en geoefend, terwijl tevens de aanmelding voor het Korps *Luchtwachtdienst* (K.L.D.) van de Luchtmacht loopt over de Nationale Reserve.

Werving.

De werving van de vrijwilligers geschiedt:

- a. door of vanwege de Inspecteur der N.R.;
- b. door het Nationaal Instituut Steun Wettig Gezag.

De Inspecteur der N.R. is belast met de coördinatie van de werving.

Het Nationaal Instituut Steun Wettig Gezag (N.I.S.W.G. of kortweg S.W.G.) is een uitermate nuttige instantie, die met haar Provinciale-, Gewestelijke- en Plaatselijke Commissies o.a. de taak heeft (ook door het maken van propaganda) vrijwilligers te werven voor de verschillende Reservediensten t.w.:

Nationale Reserve.

- Infanterie.
- Luchtdoelartillerie.
- Luchtwachtdienst.

Reserve Politie.

- Rijkspolitie.
- Gemeentepolitie.

Reserve Grensbewaking.

(Reserve Marechaussee).

S.W.G. heeft hierin een dienende taak: „het doen toevloeien van vrijwilligers naar de verschillende Reserveorganen”. Zij heeft daartoe een zo hecht mogelijk contact met alle Reservediensten, doch mag beslist niet als overkoepeling van deze diensten tezamen worden gezien en de Reservediensten zijn beslist géén aanhangsels van S.W.G., doch, ressorteren rechtstreeks onder de Militaire- of Politie-instanties.

Beloop aanmeldingen.

Voor de N.R. hebben zich — sedert de oprichting in 1948 —, ruim 30.000 vrijwilligers aangemeld. Door afkeuring (plm. 15.000) en afwijzing op grond van mindere geschiktheid uit anderen hoofde of politieke onbetrouwbaarheid moesten velen afvallen, zodat slechts de kleinste helft (plm. 14.000) tot een verbintenis bij de N.R. kon worden toegelaten. Hiervan zijn in de loop der jaren nog enkele duizenden weer ontslagen om allerlei redenen, zoals bijv. eigen verzoek, verhuizing, emigratie, verandering van werkkring, overlijden, voortdurend onwettig verzuim, enz.

Ultimo December 1952 waren zodoende ruim 10.000 geoefende vrijwilligers beschikbaar voor te vormen Mobilisabele onderdelen.

Het aantal aanmeldingen beweegt zich — vooral de laatste tijd — in sterk stijgende lijn, zodat verwacht mag worden, dat binnen niet te lange tijd een 14.000 geoefende vrijwilligers beschikbaar zijn, waarmede het richtgetal van 16.000 reeds benaderd wordt en welk aantal ook zeker bereikt kan worden.

Vredessamenstelling.

De huidige vredesorganisatie der N.R. omvat:

- a. *De Inspectie der N.R.* (Van Stolklaan 1 Den Haag).

Inspecteur met toegevoegd personeel voor: Personeelszaken, Wer-

ving en Propaganda, Oefening en Opleiding, Mobilisatievoorbereiding en Materieel, Betalingen.

b. 12 Districten N.R.

Elk onder een hoofdofficier Districtscommandant met een aantal officieren (2 à 3) en onderofficieren voor Instructie, Administratie, Werving enz. t.w.

District	Groningen/Drente	Standpl.	D.C.	Groningen
"	Friesland	"	"	Leeuwarden
"	Overijssel	"	"	Zwolle
"	Gelderland	"	"	Ede
"	Utrecht	"	"	Utrecht
"	Noord-Holland Noord	"	"	Alkmaar
"	Noord-Holland Zuid	"	"	Amsterdam
"	Zuid-Holland Noord	"	"	Den Haag
"	Zuid-Holland Zuid	"	"	Rotterdam
"	Zeeland	"	"	Goes
"	Brabant	"	"	's-Hertogenbosch
"	Limburg	"	"	Venlo

Elk District omvat een aantal oefenverbanden en oefenklassen, waarin de vrijwilligers worden geoefend.

c. Het Oefenkamp „Golflinks” bij Arnhem.

Hier komen alle vrijwilligers z.m. 1 of 2 maal per jaar voor oefening in Pelotons- en Compagniesverband. Bij dit oefenkamp zijn een aantal officieren en O.O.-instructeurs vast ingedeeld.

Oefening en Opleiding.

A. Infanterie.

De vrijwilligers zijn verplicht aan de oefeningen deel te nemen tot max. 300 uur in de eerste 2 jaar (max. 200 uur per jaar) en verder gedurende 100 uur per jaar. In de oefenverbanden en oefenklassen oefenen de vrijwilligers gedurende 3 uren per week ('s avonds of 's Zaterdagmiddags) onder daartoe aangewezen instructeurs (beroeps-, dienstplichtig of N.R. kaderleden). Deze opleiding gaat tot Groepsniveau.

Oudere, reeds meer gevorderde, verbanden worden meermalen (en ook wel voor langere tijd dan 3 uur) in het District samengetrokken voor oefening in Pelotonsverband en een enkele maal in Compagniesverband. Deze laatste oefeningen worden meermalen gehouden in samenwerking met onderdelen van Reserve Politie, Rode Kruis, Vrijwillige Brandweer, enz. Bovendien gaat iedere vrijwilliger z.m. 1 of 2 maal per jaar een volle week naar het kamp Golflinks voor oefeningen in Pelotons- en Compagniesverband.

In grote lijnen is de opleiding gesplitst in 3 delen:

1e. Opleiding tot „*vechtsoldaat*” (plm. 100 uur en 1 week oefenkamp Golflinks). De oefenstof omvat in hoofdzaak schieten (geweer, li mitr, Piat, li mr.); granaatwerpen; bajonetvechten; velddienst; gebruik terrein en optreden in Groepsverband. In Golflinks tot Pelotonsverband.

2e. Opleiding tot *geoeffend soldaat* (100 à 150 uur en z.m. 1 week oefenkamp Golflinks). De gedurende de 1e periode verkregen geoeffendheid wordt opgevoerd en meer tijd dan onder 1e wordt besteed aan exercities en handgrepen, Krijgstucht, pionieren enz.

3e. Onderhouden van de geoeffendheid: 1 x per maand schieten en detailoefeningen. 1 x per maand oefening in Pelotons- of Compagniesverband. 1 x per jaar een week naar oefenkamp Golflinks.

Op deze wijze wordt bereikt, dat de vrijwilliger

- na een half jaar in staat is als vechtsoldaat zijn wapens doeltreffend te gebruiken,
- na 1 jaar zodanig geoeffend is, dat hij normaal kan voldoen aan al zijn verplichtingen als soldaat,
- daarna zijn geoeffendheid blijft onderhouden.

Deze vrijwilligers behoeven géén *paradesoldaten* te zijn, als zie ik graag, dat ze bij eventueel te houden *défilé's* een goed figuur slaan. Hoofdzaak is dat zij kunnen vechten.

Het nadeel van het betrekkelijk geringe aantal oefenuren, dat beschikbaar is, wordt in belangrijke mate gecompenseerd door het feit, dat deze soldaten „vrijwilligers” zijn, geladen met enthousiasme en de vaste wil om geoeffend te worden.

Taak N.R.

De onderdelen van de N.R. zullen in oorlogstijd praktisch nooit in groter verband optreden dan de Compagnie. Zij zullen hun taken vinden in bewakings- en patrouillediensten en daarmee tegengaan en verhinderen sabotage (bruggen, magazijnen, aanvullingsplaatsen, aanvoerlijnen, enz.) door vijfde colonne en de meelopers daarvan, zomede het elimineren van niet in groot verband optredende vijandelijke parachutisten en het beletten of tegengaan van concentratie van afzonderlijk gelande kleinere afdelingen.

Het grote nut en de belangrijkheid van een voldoende sterke en geoeffende N.R. moet dan ook speciaal worden gezien in het feit, dat zij *die* taken kunnen vervullen, waarvoor anders onderdelen van de Territoriale Bataljons en Regimenten zouden moeten worden bestemd, zodat stootkracht en gevechtswaarde van die onderdelen niet — althans veel minder — behoeven te worden aangetast.

Een versterking van de Territoriale troepen met een legertje van 14 à 16.000 fanatieke soldaten, die zoveel mogelijk worden gebruikt in de streek, waar ze wonen (locale terreinkennis!) en binnen 6 à 10 uur — in organieke verbanden georganiseerd — beschikbaar zijn, mag zeker niet op geringe waarde worden geschat.

Oorlogsorganisatie.

De N.R. treedt in oorlogstijd niet op als apart en zelfstandig legeronderdeel. De organisatie voorziet in een aantal Bataljons van 4 à 6 compagnieën en enkele afzonderlijke compagnieën. De compagnieën zijn Engels bewapend en georganiseerd.

De genoemde bataljons hebben een eenvoudige Bataljonsstaf en een Stafcompagnie, waarin opgenomen een Verzorgingspeloton en een Verbindingspeloton. Deze Bataljonsstaf heeft hoofdzakelijk tot taak de on-

derhebbende compagnieën te bevoorraden en de verbindingen te verzorgen en de tussenschakel te zijn met de Staf van de troepen, waarbij zij zijn ingedeeld.

Aangezien de N.R. normaal niet in groter tactisch verband dan een Compagnie optreedt (voor bewakingsdiensten eventueel zelfs Pelotons- of groepsgewijze) kan deze eenvoudige Bataljonsstaf voorshands als voldoende worden aangemerkt.

De onderdelen van de N.R. staan onder tactisch bevel van de Territoriale Bevelhebbers (Commandanten) of Commandanten van andere in Nederland optredende troepen. Zij worden alléén ingezet binnen de grenzen van het Rijk in Europa en zoals reeds eerder vermeld z.m. in de streek, waar ze woonachtig zijn.

B. *Luchtdoelartillerie.*

De vrijwilligers van de Afdelingen Luchtdoelartillerie worden eveneens geoefend in oefenklassen en verbanden, die echter meer geconcentreerd om een grotere plaats zijn gelegen. De opleiding geschiedt onder leiding van de Commandant Luchtdoelartillerie.

Ook deze vrijwilligers weten van aanpakken en bij de jaarlijkse schietoefeningen in Den Helder tonen zij volwaardige Luchtdoelartilleristen te zijn, die in geen enkel opzicht de minderen zijn van de als zodanig opgeleide dienstplichtigen.

C. *Luchtwachtdienst (K.L.D.)*

Zij worden geoefend in Luchtwachtgroepen en posten in de plaatsen waar zij eventueel zullen moeten optreden. De leiding, organisatie en oefening ligt geheel in handen van de Luchtmacht.

Kenteken.

Behalve personeel en vrijwilligers van het K.L.D. zijn alle vrijwilligers der N.R. en ook het vast daarbij ingedeelde personeel van de Inspectie, Districten en het Oefenkamp „Golflinks” herkenbaar aan het mouwonderscheidingsteken N.R. Dit bestaat uit een combinatie van 2 seinvlaggen van de Internationale Seincode, waarmee de N en de R worden aangegeven. N. donkerblauw geblokt met wit. R. rood met een geel kruis.

Moge deze beknopte uiteenzetting medewerken aan het meer bekend (en daardoor meer bemind) doen worden van de Nationale Reserve.

OPLOSSING PROBLEEM: DE VIERDE FASE VAN DE AANVAL.

(zie blz. 148)

cc 1, 45, 43, 12, 7, 5, 10, 9, 8, 6, 13, 17, 16, 19, 20, 23, 26, 29, 30, 39, 31, 32, 22, 24, 42,
cie 25, 40, 38.
pc 1, 41, 12, 7, 4, 10, 9, 11, 8, 6, 44, 15, 16, 19, 20, 23, 29, 30, 33, 34, 39, 22, 40, 24.
pel
grc 12, 2, 33, 34, 3, 28, 37, 18, 21, 35, 14, 44, 15, 30, 39, 31, 20, 23, 22.
gr

Het gebruik van helicopters

door G. TREFFERS, Kapitein-vlieger-wrn.

De ontwikkeling en het gebruik van de helicopter hebben thans reeds aangetoond dat dit vervoermiddel in de naaste toekomst een belangrijk onderdeel van de uitrusting van een moderne strijdmacht zal vormen. Door de bijzondere eigenschappen van dit type vliegtuig vormt het als het ware een aparte klasse in de reeks van de reeds bestaande voertuigen. De meest kenmerkende eigenschap van een helicopter is het vermogen om een lading te vervoeren zonder afhankelijk te zijn van land- of waterwegen of van vliegvelden. Ravijnen, moerassen en ondoordringbare oerwouden vormen geen obstakel voor een helicopter, terwijl een landingsplaats in het meest onherbergzame oord op eenvoudige wijze kan worden geïmproviseerd. Het is zelfs niet altijd noodzakelijk dat er voor het uitladen van troepen en materieel over een landingsplaats wordt beschikt. In Korea b.v. werden voorraden dikwijls niet in de helicopters zelve geladen, doch in laadnetten met 5 tot 10 meter lange kabels aan de helicopter bevestigd en op deze wijze — hangende onder de helicopters — overgevlogen naar de plaats van bestemming. Daar aangekomen daalden de helicopters verticaal tot de laadnetten de grond raakten, waarna ze werden losgehaakt. Was de afstand niet te groot en konden de helicopters enige vluchten heen en terug maken zonder brandstof bij te laden, dan was het zelfs niet nodig te landen voor het ophalen van voorraden; de helicopters daalden tot enige meters boven de grond, zodat nieuwe netten met voorraden aan de kabels konden worden bevestigd. Zo werd een zeer grote tijdsbesparing verkregen.

Het zonder landing uitladen van manschappen kan eenvoudig geschieden met behulp van touwladders. Bovengenoemde eigenschappen zijn wel zeer duidelijk naar voren gekomen bij de recente watersnood.

Mogelijkheden

Het gebruik van helicopters voor luchttransport van gevechtseenheden opent nieuwe mogelijkheden voor de strijd op de grond.

Momenteel worden helicopters nog in hoofdzaak gebruikt als aanvulling of vervanging van de jeep. De voornaamste toepassingen zijn: personenvervoer, liaison, verkenningen, vuurleiding, flankbeveiliging, verplaatsing van kleine patrouilles, het leggen van telefoonlijnen, het oppikken van achter de vijandelijke linies of in zee neergekomen vliegtuigbemanningen, het ophalen van afgesneden patrouilles, afvoer van gewonden van de frontlijn en aanvoer van voedsel en voorraden.

Ook als vervoermiddel voor staf-officieren is de helicopter ideaal. Een divisiecommandant b.v. kan in een zeer korte tijd alle onderdelen bezoeken en een duidelijk overzicht krijgen van de dislocatie van zijn troepen in het terrein.

In het bijzonder zal het gebruik van helicopters voor het vervoeren van grotere troepenonderdelen bij gevechten in bergachtig terrein belangrijke wijzigingen brengen in de tot nog toe toegepaste tactiek. Operaties in bergterrein zijn beperkt tot moeizame verplaatsingen van kleinere groepen goed getrainde bergtroepen. De voorraden moeten door

Een verbindingspost wordt door een heli-copter aan land gezet

de man zelf, dan wel op sleeën of lastdieren worden vervoerd. Het voorzien van troepen met voorraden door afwerpen met parachutes is in bergterrein zeer moeilijk. Vervoer met heli-copters maakt het echter mogelijk in korte tijd belangrijke hoogten te bezetten en van voorraden te voorzien, zonder aangewezen te zijn op speciaal getrainde bergtroepen. Ook het afvoeren van gewonden van dergelijke hooggelegen punten wordt door heli-copters aanzienlijk vereenvoudigd en versneld. De heli-copter heeft hierbij reeds onschatbare diensten bewezen. In Korea zijn vele mensenlevens door het gebruik van heli-copters gered. Een ambulance-heli-copter kan gemakkelijk het werk van drie ambulance-auto's verrichten. Met een heli-copter kunnen gewonden in de voorste lijn worden opgehaald en naar een ver naar achtergelegen hospitaal worden overgebracht, waarbij het vervoer met ambulancetrucks, dat voor vele zwaargewonden dikwijls fataal is, kan worden vermeden. De evacuatie van gewonden wordt door de heli-copter niet alleen vergemakkelijkt en versneld, maar tevens wordt het gebruik van hulpverbandplaatsen en frontlijn-hospitalen onnodig, zodat hierdoor het aantal benodigde geneeskundige troepen en doktoren wordt gereduceerd.

Grotere heli-copters.

De ontwikkeling van grote heli-copters met een laadvermogen van 5-50 ton zal nog wel enige jaren in beslag nemen. Hoewel er een grote behoefte bestaat aan grotere heli-copters, zullen deze toestellen de lichtere typen toch niet geheel vervangen. Er zullen altijd vele taken beter en vooral meer economisch met kleine heli-copters kunnen worden uitgevoerd dan met grote toestellen.

Met het intreden van de heli-copters met een groot laadvermogen zullen de mogelijkheden van het operationeel gebruik van heli-copters aanzienlijk worden uitgebreid.

Deze toestellen kunnen dienst doen als een zeer mobiele hijskraan. Voertuigen kunnen over rivieren, meren of moerassen worden vervoerd, waarmee zeer veel tijd bespaard wordt. Dergelijke grote helicopters kunnen bij amphibische operaties worden ingezet voor het ontladen van op de rede liggende schepen.

In de laatste oorlog is reeds gebleken, dat het afwerpen van zwaarder materieel, zoals veldgeschut en lichte voertuigen zeer vele bezwaren met zich bracht. Het gebruik van gliders voor dit doel bleek weinig bevredigend, zodat thans reeds is waar te nemen, dat bij verschillende strijdkrachten van het gebruik van gliders wordt afgestapt. In Korea is met succes zwaar materieel met parachutisten uit de „Flying Boxcar” C-119 afgeworpen, doch deze operaties bleken tamelijk kostbaar.

De helicopter zou voor het vervoeren van zwaarder materieel ongetwijfeld bijzonder geschikt zijn, doch het laadvermogen moet dan ten minste 10.000 pond zijn bij een actieradius van 800 km. Op het ogenblik bestaan helicopters met een dergelijk laadvermogen evenwel nog niet.

Het gebruik van helicopters biedt in de nabije toekomst ongetwijfeld vele voordelen; er dient evenwel voortdurend rekening te worden gehouden met de bedreiging van het optreden van vijandelijke vliegtuigen.

Ten opzichte van transportvliegtuigen heeft de helicopter het voordeel, dat het veel eenvoudiger te verbergen is. Vliegvelden verraden de aanwezigheid van vliegtuigen. Helicopters kunnen daarentegen op de meest willekeurige plaatsen worden verspreid en eenvoudig worden gecamoufleerd. In de lucht is een helicopter vrijwel even kwetsbaar als een transportvliegtuig, doch indien de helicopters voorzien zijn van blindvlieginstrumenten, kan van duisternis of slecht weer gebruik worden gemaakt om aan vijandelijke jagers te ontkomen.

Ten opzichte van vervoer over de grond is de helicopter minder kwetsbaar en moeilijker te ontdekken dan b.v. een truck op de weg. Bij een aanval van vijandelijke jagers kan een truck niet veel meer doen dan onder een boom aan de kant van de weg een schuilplaats zoeken. Een helicopter die niet gebonden is aan de weg heeft dus betere kansen niet ontdekt te worden. Bovendien zijn de vervoersmogelijkheden van een helicopter gunstiger dan van een truck. Bij een vergelijking tussen 105 helicopters, die ieder $1\frac{1}{2}$ ton kunnen vervoeren en 105 $2\frac{1}{2}$ -ton trucks blijkt dat die 105 helicopters in 24 uur 2500 ton kunnen vervoeren over een lucht-afstand van 100 km, terwijl de trucks tussen dezelfde punten (120 km over de grond) slechts 1000 ton kunnen vervoeren.

De technische ontwikkelingen van de helicopter in de laatste jaren hebben van een experimenteel „vliegapparaat” een bruikbaar vervoermiddel gemaakt. Door de bijzondere eigenschappen van dit nieuw transportmiddel zal de helicopter de bestaande vervoersmiddelen van een strijdmacht te velde voor een belangrijk deel kunnen aanvullen en vervangen. Hoewel zich uiteraard nog vele problemen, in het bijzonder van technische aard voordoen, zal de helicopter zowel voor civiel als voor militair gebruik, in de nabije toekomst ongetwijfeld vele nieuwe mogelijkheden scheppen.

De helicopter heeft zich thans reeds een blijvende plaats onder de vervoersmiddelen van een moderne strijdmacht veroverd. De voordelen zijn zodanig groot, dat indeling van helicopters bij een modern uitgeruste strijdmacht een besliste noodzaak is.

Salarisbeleid ten aanzien van het militaire personeel

door Mr A. POT, Kapitein van de Militair Juridische Dienst

(II. Slot van blz. 25, Januari 1953).

Salarisbeleid niet te bezien los van het personeelsbeleid.

We moeten allereerst constateren, dat het salarisbeleid onverbreekelijk verbonden is met het gehele personeelsbeleid. Men kan over het salarisbeleid geen oordeel vellen wanneer daarbij niet tevens in beschouwing wordt genomen, de wijze waarop bevorderingen plaatsvinden, de gronden waarop ontslag verleend wordt e.d.

Deze verbondenheid blijkt ook uit het in het onderschrift bij het vorige artikel genoemde rapport Idenburg, betreffende de bezoldiging van militairen. In par. 6 van dit rapport lezen wij: „Het door de Staatscommissie op de voorgrond gestelde doel, om de met de leeftijd stijgende financiële behoeften van de militair bevrediging te doen vinden in de bezoldiging, heeft zij nader verwezenlijkt door bij de bezoldigingsregelingen meer invloed toe te kennen aan diensttijd (als officier, onderofficier, in de betrekking of klasse) dan aan de beklede rang.

Bij de bestaande stelsels waarbij aan de rang groter invloed op het bedrag der bezoldiging is toegekend dan aan de diensttijd als officier, enz. werden de bezwaren daarvan in de loop der jaren zeer sterk gevoeld.

Immers het veelal grote verschil in de promotierang bij de onderscheiden wapens en dienstvakken leidt tot grote verschillen in inkomsten, die geenszins gewild of beoogd worden, *uitsluitend van geluk of toeval* afhangen (curs. van mij) en waarmede het dienstbelang eer geschaad dan gebaat wordt, omdat daaruit veel naijver ontstaat.”

De commissie Idenburg had alleen te adviseren omtrent het *salarisbeleid*, daarbij uitgaande van het toentertijd gevoerde *personeelsbeleid*. De commissie constateerde onder meer dat bij het ene wapen of dienstvak een veel snellere bevordering plaatsvond dan bij het andere, en dit verschil in bevordering was niet zo zeer gebaseerd op het feit, dat de eisen aan de verschillende functies gesteld, in het ene wapen of dienstvak hoger waren dan in het andere, doch op toevallige omstandigheden.

Een systeem van bevorderingen, die uitsluitend of voor een zeer groot gedeelte van geluk of toeval afhankelijk zijn kan naar onze mening niet een goed system zijn. Doch tot een dergelijke wijze van bevorderen moet men wel komen wanneer enerzijds de bevorderingen plaatsvinden „volgens het lijstje”, terwijl anderzijds aan de personeelsplanning het een en ander ontbroken heeft, tengevolge waarvan bij het ene wapen of dienstvak in verhouding tot de organisatie hiervan veel minder personeel is aangenomen dan bij het andere. In het wapen of dienstvak waar verhoudingsgewijs minder personeel is aangenomen zal nu een snellere promotie plaatsvinden, wil men alle organieke functies bezet doen zijn. Dat hieruit veelal naijver kan ontstaan is te begrijpen. De kans op naijver zou naar onze mening heel wat minder zijn wanneer bij

de bevordering meer nadruk wordt gelegd op de *geschiktheid*. Er moeten dan echter een goed beoordelingssysteem en een goede personeelsplanning zijn.

Maar hoe het ook zij, de commissie Idenburg kon zich hierover verder niet uitlaten en moest deze wijze van bevorderen als „gegeven” aanvaarden, en zij heeft de nadelen aan dit systeem verbonden, in de salarissector zo goed mogelijk trachten te ondervangen, door bij de vaststelling van het salaris niet zo veel aandacht te besteden aan de (min of meer willekeurige) bevorderingen, doch meer aan een meer objectief criterium, namelijk het aantal dienstjaren. Met dit voorbeeld hopen wij het duidelijke verband tussen personeels- en salarisbeleid te hebben aangetoond.

Motivering van het door de Commissie Idenburg voorgestelde salarisbeleid.

Een duidelijke motivering van het voorgestelde salarissysteem hebben wij niet kunnen ontdekken.

Zoals wij in het vorige artikel gezien hebben, was het door de Amerikaanse commissie vooropgestelde doel van het door haar voorgestelde salarissysteem „to attract and hold adequate personal in the Services - adequate both in number and capabilities”. Een dergelijke uitspraak hebben wij in het rapport Idenburg niet kunnen vinden.

Veeleer geloven wij dat het de bedoeling is geweest door een salaris-herziening het militaire personeel op een bepaald sociaal niveau te brengen.

De commissie heeft zich allereerst afgevraagd hoe de bezoldiging van het militaire personeel voor 1914 „naar billijkheid” had moeten zijn geregeld, en heeft vervolgens op de aldus verkregen bedragen een correctie toegepast in verband met de prijsstijgingen.

Over het verband tussen de salariëring en de personeelsvoorziening laat de commissie zich niet duidelijk uit. Een vingerwijzing hoe de commissie hier over denkt, vinden we in de paragraaf „Premiën bij aan-neming en dienstverlating” (par. 35).

„De Staatscommissie is van oordeel, dat het systeem om door middel van premiën gegadigden te trekken voor de militaire dienst, in welke positie dan ook, niet mag worden aanbevolen. Men loopt toch met dit systeem de kans personen in leger en vloot te lokken, die voor de militaire dienst geen roeping voelen en daarvoor derhalve weinig waarde hebben.” De bedoeling van de commissie om uit de krijgsmacht lieden te weren die *geen* roeping voor een militaire loopbaan bezitten juichen wij uiteraard toe; zij heeft zich echter naar het ons voorkomt te weinig afgevraagd op welke wijze men jonge mensen zou kunnen aantrekken die wél over roeping en bekwaamheid beschikken. In dit opzicht laat het Amerikaanse rapport een duidelijker geluid horen; hier wordt uitvoerig overwogen of het voorgestelde salarissysteem van dien aard is, dat hierdoor mede bevorderd zou worden in de krijgsmacht mensen te krijgen met de nodige goede eigenschappen. Ook hebben wij nergens kunnen ontdekken of de commissie Idenburg zich afgevraagd heeft of het voorgestelde salarissysteem niet van dien aard was, dat hierdoor de mensen met roepingsbesef en met de nodige bekwaamheden zouden

worden afgeschrikt. En daar in de voorgestelde salarisregeling het aantal dienstjaren van veel meer betekenis was dan al deze goede eigenschappen bestond er toch alle reden om zich meer zorgen te maken over het afschrikken van de goede krachten dan het „lokken” van de slechte.

Aard van de krijgsmacht beslissend voor positie van het militaire personeel.

Men heeft aan het militaire beroepspersoneel een status gegeven die zeer nauw aansluit bij die van de burgerlijke ambtenaren, zonder voldoende te letten op het verschil in karakter tussen de krijgsmacht en de burgerlijke overheidsdienst. Wij geven onmiddellijk toe, dat er ook punten van overeenkomst bestaan; beide zijn organen in dienst van de overheid. De verschillen zijn echter belangrijk en deze mogen naar onze mening niet worden veronachtzaamd bij het bepalen van de positie van de beroepsmilitair.

Een burgerlijke overheidsdienst vindt zijn bestemming in vredes-tijd; een krijgsmacht daarentegen — afgezien van haar preventieve werking — in een noodtoestand. In vredes-tijd bestaat de taak van de krijgsmacht in hoofdzaak in het opleiden van troepen voor de verschillende *oorlogsfuncties* en het in goede staat houden van het oorlogsmaterieel. De opleiding en het overige beleid moeten in *vredes-tijd* zodanig zijn, dat de krijgsmacht in *oorlogstijd* een bruikbaar apparaat is. De positie van de militair en de aan hem in vredes-tijd te stellen eisen dienen derhalve in eerste instantie bepaald te worden door de eisen in oorlogstijd.

Sluit men zijn ogen voor deze eisen, dan maakt men van de krijgsmacht een (te duur) operettegezelschap!

En nu zijn het karakter van een krijgsmacht in oorlogstijd en de hieraan te stellen eisen van geheel andere aard dan die van een normale ambtelijke overheidsdienst. De krijgsmacht is een essentieel deel van de staatsstructuur. Zonder een gewapende macht kan men zich geen staat voorstellen. Wil een krijgsmacht in een moderne oorlog opgewassen zijn tegen haar taak, het bestaan van de staat als zodanig te verdedigen, dan zal het militair personeel aan hoge eisen moeten voldoen. Deze eisen zijn van geheel andere aard dan die welke gesteld moeten worden aan de burgerlijke ambtenaren.

Het militaire beroepspersoneel moet allereerst over de nodige geestelijke eigenschappen bezitten om een troep in oorlogstijd te kunnen aanvoeren, en tevens om deze troep de nodige scholing bij te brengen. Vervolgens moet dit personeel lichamelijk voldoende fit zijn, d.w.z. in het algemeen jong, teneinde de ontberingen in moeilijke omstandigheden te kunnen doorstaan, en teneinde bovendien nog de nodige leiding te kunnen geven. Dat wil derhalve zeggen dat de functies in de verschillende compagnieën, bataljons en dergelijke bezet moeten zijn door jong personeel, waardoor een snelle „doorstroming” in de verschillende rangen noodzakelijk is. En vervolgens moet dit personeel over de nodige eigenschappen bezitten om het dure en ingewikkelde technische materieel op de juiste wijze te beheren en te gebruiken. Vooral wat betreft dit laatste punt is er een aanmerkelijk verschil met enige tientallen

jaren geleden. De aanschaffingskosten van het oorlogsmaterieel zijn enorm gestegen en de ingewikkeldheid van dit materieel is daarmee evenredig groter geworden. Voor de behandeling van dit materieel is het nodig dat over zeer deskundig personeel wordt beschikt.

Wanneer we ons realiseren dat de aanschaffingskosten van de uitrusting benevens de nodige voorraden voor één soldaat per divisie — zoals in Nederland gepubliceerd — variëren van gemiddeld f 25.000.— tot f 40.000.—, dan is het naar onze mening alleen daarom al niet verantwoord dat de militaire salarissen een beletsel zouden vormen om zeer goed personeel aan te trekken. Slecht personeel kan onder de huidige omstandigheden heel wat brokken maken. En uiteindelijk zal het reeds in vredetijd heel wat goedkoper zijn goed personeel te hebben met een hoog salaris dan slecht personeel met een laag salaris, *om van de gevolgen in oorlogstijd maar te zwijgen.*

Als men enkele tientallen jaren geleden personeel had, dat niet aan alle eisen voldeed, dan viel het voor velen wellicht gemakkelijker de ogen hiervoor te sluiten dan thans het geval is. Immers de door dit personeel *in vredetijd* te maken ongelukken waren niet zo sprekend voor hen die weinig inzicht hebben in de aard van een krijgsmacht. Het materieel was eenvoudig, de prijs wellicht niet meer dan enkele honderden guldens per soldaat in een divisie, de kans op ongelukken in vredetijd geringer, en een onjuiste opleiding van de troepen en een verkeerd personeelsbeleid zou zich pas wreken in een oorlog, die volgens velen nooit zou komen.

Tot nu toe hebben we een aantal verschillen opgesomd tussen de krijgsmacht en de burgerlijke overheidsdienst. Wij moeten echter toegeven dat er door sommige militairen functies worden vervuld die veel gelijkenis vertonen met die bij de één of andere burgerlijke overheidsdienst. Er werken op het Ministerie van Oorlog vele militairen en wij denken verder aan een aantal functies op staven, aan de militaire administratie, de sociale dienst e.d. Doch wij geloven niet dat deze functies bepalend moeten zijn voor de positie van het beroepspersoneel in de krijgsmacht, omdat deze functies niet typerend zijn voor het *karakter* van de krijgsmacht.

Regeringsbeleid.

Nu is door onze geachte annotator opgemerkt dat de Regering een bepaald beleid voert, waardoor de lonen sterk aan banden zijn gelegd. En voorts: „Het zou in deze situatie slecht passen, indien het Rijk de militairen salarissen zou bieden die uitgaan boven het niveau dat zowel voor burgerpersoneel als voor particuliere werknemers het hoogst toelaatbare wordt geacht. De overheid zou dan immers „met zich zelf gaan concurreren” en „zijn eigen beleid doorkruisen”.

Wij geven onmiddellijk toe dat wij niet alle aspecten van het salarisbeleid t.a.v. het militaire personeel hebben behandeld, en wij zijn er ons dan ook van bewust dat dit salarisbeleid onderworpen is aan het algemene sociale beleid van de Regering. Maar wij willen niet nalaten in dit verband speciaal de aandacht te vragen voor het woord „beleid”. Wij kunnen ons moeilijk voorstellen, dat het woord „beleid” in dit verband betekent dat de salarissen of de verhoudingen tussen de salarissen eens en vooral „gefixeerd” zijn naar de toestand op een bepaald moment,

waarbij men de ogen sluit voor allerlei nieuwe factoren en inzichten. De vraag is derhalve in hoeverre dit sociaal beleid rekening houdt met de aard en de bijzondere positie van de krijgsmacht en de grotere verantwoordelijkheid die, vergeleken met enige tientallen jaren geleden, op het militaire personeel rust.

Dat de Regering haar eigen beleid zou doorkruisen en „met zich zelf zou concurreren” wanneer zij op een bepaald moment tot de conclusie zou komen dat b.v. een goede personeelsvoorziening hogere salarissen zou eisen, kunnen wij niet inzien. Ook kunnen wij niet inzien, dat dit het geval zou zijn, wanneer de Regering eens tot de conclusie zou komen dat het belang van „de juiste man op de juiste plaats” zou eisen dat een salarisverhoging meer afhankelijk moet zijn van de beklede rang dan van het aantal dienstjaren.

Wij geloven eerder dat, indien de feiten en omstandigheden de Regering werkelijk tot deze conclusiën zouden brengen, daar alleen maar uit zou blijken, dat er inderdaad een „beleid” gevoerd werd.

Rechtszekerheid.

Door onze geachte annotator is vervolgens naar voren gebracht dat de beroepsmilitairen een grote mate van rechtszekerheid bezitten. En vervolgens: „De beroepsmilitair heeft als zodanig een levenspositie verworven; hij kan er in de regel van verzekerd zijn, dat hij bij voldoende dienstvervulling en lichamelijke geschiktheid in dienst zal kunnen blijven en promotie maken tot hij veertig voor pensioen tellende dienstjaren heeft vervuld.”

De situatie is hiermede inderdaad juist weergegeven! De vraag is echter of de positie van de beroepsmilitair momenteel nog verenigbaar is met het hierboven aangegeven karakter van de krijgsmacht. We geloven van niet.

Men mag de „levenspositie” van het beroepspersoneel nimmer voorop stellen. Het gaat er allereerst om een *goed* beroepskorps te krijgen en de juist geciteerde zinsnede moge wellicht meer passen in een periode toen ons land in geen eeuw in oorlog geweest was, zij biedt onder de huidige omstandigheden geen waarborg dat er werkelijk een goed beroepskorps zal zijn.

Wij geloven dan ook dat aan de „rechtszekerheid” geen afbreuk wordt gedaan wanneer b.v. de officieren, die op grond van hun capaciteit niet in aanmerking kunnen worden gebracht voor een bevordering, zouden worden verplicht de militaire dienst te verlaten, teneinde zodoende een snellere doorstroming te krijgen in de officiersrangen, waardoor de krijgsmacht derhalve jonger wordt, *mits* daarbij *in rechte* kan worden vastgesteld dat de capaciteiten van deze officieren lager liggen dan van collega's die wel een bevordering hebben gemaakt. Er zijn in de krijgsmacht nu eenmaal minder generaals dan luitenants nodig.

Wij geven toe dat een cadet die beroepsofficier wordt er dan niet meer zeker van is dat hij „volgens het lijstje” zal worden bevorderd, dat hij nimmer ontslag zal krijgen tenzij hij erg gekke sprongen maakt enz., doch dit is naar het ons voorkomt eer een voor- dan een nadeel.

Wij zouden wel willen pleiten voor rechtszekerheid doch deze moet

niet ontaarden in starheid, die los staat van de feitelijke ontwikkeling der zaken.

Tenslotte heeft onze geachte annotator opgemerkt dat de doelstelling ten aanzien van het salarisbeleid, zoals in het Amerikaanse rapport weergegeven, aantrekkelijk moet zijn „voor elke legerleiding”.

Het komt ons voor dat een salarisbeleid waarbij rekening wordt gehouden met de hierboven aangegeven factoren aantrekkelijk moet zijn voor ons gehele volk, alleen al omdat de efficiency van de besteding der defensiegelden er door verhoogd zal worden.

MENINGEN VAN ANDEREN OVER SALARISBELEID

I

Door enkele passages in het „Naschrift van bevoegde zijde” op het artikel van de Kapitein Pot over het salarisbeleid ten aanzien van het militaire personeel in de U.S.A. (M.S. Jan. 1953) ben ik bijzonder getroffen, of liever nog — deze passages hebben mij met verbazing en een lichte wrevel vervuld.

Ik vind bijvoorbeeld een beroepsmilitair die een „levenspositie verworven” heeft een ontzetting. „Bevoegde zijde” denkt hier blijkbaar anders over en dat ná lezing van enige treffende citaten van het door de Kapitein Pot behandelde rapport, bijv.:

„When an emergency arises, the safety and welfare of the United States depend on efficient performance by the Uniformed Forces. *It is the one institution in our country that can never be allowed to fail*”¹⁾

en

„Youth is essential in the military establishment”.... retirement must be provided for many grades at an age earlier than is generally found necessary in civilian pursuits”.

De uit *burgers* bestaande Amerikaanse Commissie heeft naar mijn mening zeer juist en scherp gezien wát een levensbelang — niet voor de beroepsmilitair — maar voor de strijdkrachten is.

De Staat of zo men liever wil het Nederlandse Volk heeft er recht op een voor de betaalde premie zo goed mogelijke Marine, Leger en Luchtmacht te krijgen, juist omdat de Krijgsmacht op het fatale ogenblik dat *onverhoopt* een oorlog zou uitbreken *niet mag falen!* Dit is alleen mogelijk als ook de besten uit ons volk — voor zoveel zij de roeping daartoe voelen — door de strijdkrachten kunnen worden aange trokken, waarbij een te lage salariëring geen rem mag zijn.

Dat de overheid door een betere salariëring van de beroepsmilitair zich zelf zou gaan beconcurreren — zoals „bevoegde zijde” dit opmerkt — is inderdaad zo, ook dat hij zijn eigen *salarisbeleid* zou gaan door kruisen. Maar ik acht dit juist noodzakelijk, omdat boven dat *salarisbeleid* staat of behoort te staan een hoger *algemeen beleid* waarin verdisconteerd moet zijn de wens om naar vermogen een zo goed mogelijke, uitgebalanceerde krijgsmacht — als verzekeringspremie tegen de oor-

1) cursivering van mij, d'E.

log — op de been te brengen en te houden. Ik zeg bepaaldelijk „uitgebalanceerd”, want een krijgsmacht moge qua omvang, qua organisatie en qua materiële uitrusting nog zo goed zijn, zonder uitstekend personeel is zij een nietsnuttige verspilling van energie en kosten.

Uitstekend personeel is slechts te verkrijgen wanneer het uitstekend is opgeleid en dit kan alleen worden verwezenlijkt door uitstekende beroepsmilitairen.

Ik stel dus vast, dat bij de hantering van het salarisbeleid t.a.v. de beroepsmilitair — als onderdeel van het algemeen beleid van de overheid — het belang van de Krijgsmacht voorop moet staan en niet de rechtszekerheid van de beroepsmilitair.

Het belang van de Krijgsmacht vereist altijd:

- a dat goede krachten worden aangetrokken;
- b dat goede krachten worden vastgehouden;
- c dat de beste krachten snel omhoog kunnen (bevordering volgens het boekje is in wezen funest!)
- d dat zelfs de besten op betrekkelijk jonge leeftijd de dienst met pensioen zullen verlaten, zulks in verband met de noodzaak de strijdmacht jong te houden.

Het aantrekken van goede krachten is momenteel voor het leger wel de meest op de voorgrond tredende factor, omdat bij de werving van beroepspersoneel (technici!) en vooral bij de toelating tot de K.M.A. overduidelijk is gebleken dat de categorieën waar de kandidaten uit voortkomen in het algemeen niet die zijn, welke men bij voorkeur zou willen aantrekken. En dat terwijl wij bezig zijn een nieuw legerplan tot uitvoering te brengen waarvan de verwezenlijking staat of valt met de quantiteit maar vooral de kwaliteit van het beroepspersoneel!

Ik moge naar aanleiding van het laatste citaat van „bevoegde zijde”: The rewards of our military leaders in the past have been modest pay, security and the affection and respect of the people” nog opmerken dat „modest” wel bescheiden, maar niet laag of zelfs te laag mag zijn ²⁾, terwijl wat voor het verleden gold, in deze materialistische tijd niet geheel meer opgaat. Gingen vroeger bijvoorbeeld vele officierszoons als vanzelfsprekend naar de K.M.A. — ongeacht hun toekomstige salarissen — thans weet de jeugd niet alleen wat er te verdienen valt, doch zelfs welke pensioenen er later te verdienen zijn. Als het tij verloopt moet men de bakens verzetten!

Moge „bevoegde zijde” dit nog tijdig inzien en helpen bevorderen, dat naar Amerikaans voorbeeld spoedig een uit vooraanstaande burgers (geen ambtenaren!) bestaande commissie, bijgestaan door de nodige experts, worde ingesteld om dit belangrijke aspect van het Regeringsbeleid tot een juiste oplossing te brengen.

De tijd dringt!!

E. R. d'ENGELBRONNER,
Luitenant-Kolonel van de Generale Staf

2) Dit naar aanleiding van de Memorie van Antwoord op de Oorlogsbegroting 1953, waarin de volgende zinsnede voorkomt:

„In vergelijking tot de bezoldigingen, welke aan met Nederland in nauwe samenwerking optredende buitenlandse militairen wordt verleend, is relatief de bezoldiging van onze hoogste militairen laag, van de hoofd- en subalterne officieren zeer laag tot laag, van de onderofficieren enigermate hoger en van de manschappen ongeveer op gelijk niveau”.

II

Het is mij niet duidelijk waarom een bezoldigingsbeleid dat tot doel heeft het aantrekken van jonge geschikte krachten voor Nederland niet aanvaardbaar zou zijn. Indien wij uitgaan van het leger (en dat doen we hier immers), dan moet een goede legerorganisatie met the right man enz. het grondbeginsel zijn. Geen enkel burgerbedrijf, dat moet concurreren, zal een ander beleid voeren. Dat dit in vreedstijd anders zou zijn dan in oorlogstijd is onwaarschijnlijk. Immers het kader is de leest waarop — altijd door — het leger moet worden gemodelleerd.

De concurrentie t.a.v. het burgerbedrijfsleven resp. de andere overheidsinstellingen is eerder een theoretisch dan practisch argument. Verhoudingsgewijs wordt door het leger jaarlijks slechts een gering percentage aangetrokken. Wat het leger van de afgestudeerde middelbare en andere scholieren e.d. het hoogst nodig heeft is eerder de jonge man, die zich tot dokter, ingenieur of ander vrij beroep aangetrokken voelt, dan de jonge man wiens hart uitgaat naar de zuiver ambtelijke sfeer van de meeste overheidsinstellingen.

De (te?) grote mate van rechtszekerheid („een levensfunctie verwerken”) is voor een grote organisatie met een doelstelling als het leger eerder een verderf dan een zegen. De zware slagschaduw van de tegenwoordige bureaucratie markeert hiervoor te duidelijk „de onaantastbaarheid” van een functionaris en promotie volgens het lijstje.

De opvattingen, dat het militaire beroep een „job” is en dat „the able man must be encouraged to seek his responsibility” vind ik tegen de achtergrond van de huidige maatschappelijke samenstelling zeer logisch. Moet dit dan ten koste gaan van rechtszekerheid, het zij zo; we zijn dan tenminste meteen verlost van „zijsporen”, „functie creaties” en „philantropie op staatskosten”.

Het leger — dat is het volk! — eist eerste klas officieren en kader om de leiding van duizenden jongemensen aan toe te vertrouwen. Willen we goede kwaliteit, dan dienen we goed te betalen (dit moet vooral ons volk wel duidelijk zijn), en dienen we niet de betalingsnormen zo laag te stellen, dat we naast de enkele idealisten alleen nog maar diegenen aantrekken, die, na op de vrije arbeidsmarkt de neus gestoten te hebben, „dan maar” in het leger gaan („zekerheid en met pensioen!”). Hierin schuilt ook een „danger to the nation of attracting to the service those men whose prime motivation in life is personal gain rather than public service”.

Wat betreft de slotzin: „The reward of our military leaders in the past have been modest pay security and the affection and respect of the people”, hiermee ben ik het eens, echter voor wat betreft „affection and respect” sic!

P. J. HOUTZAGERS,
Kapitein der Infanterie.

Economische oorlogsvoorbereiding

door M. W. J. M. BROEKMEIJER, *Ec.c. Majoor-waarnemer.*

(*Vervolg van blz. 735, Dec. 1952.*)

II. NATIONALE STRATEGIE EN ECONOMISCHE OORLOGSVOORBEREIDING

De behartiging van de belangen van een staat kan deze in conflict brengen met de belangen van andere mogendheden. De staatkunde zal dan dienen te beschikken over machtsmiddelen om de eigen doelstelling te kunnen verwezenlijken. Het gebruik van deze machtsmiddelen omvat het terrein der strategie. De staatsman zal op de hoogte moeten zijn van de mogelijkheden van het eigen machtsapparaat, en evenzo van dat van rivalen.

Afhankelijk van de omstandigheden van een staat, kan deze een expansionistische politiek voeren, om b.v. het lagere welvaartspeil omhoog te brengen ten koste van anderen, dan wel een defensieve politiek voeren teneinde geestelijke en economische belangen tegen agressie te beschermen. Aldus ontwikkelt zich een eigen nationale strategie en defensie politiek, waarbij de militaire strategie ondergeschikt is aan de nationale strategie.

Zijn de belangen van twee of meer staten gelijk gericht, dan zal men komen tot een gemeenschappelijke strategie, welke aanvaardbaar is voor het gezamenlijk territorium. Een voorbeeld hiervan zien wij in het Noord Atlantisch Pact en in de ANZUS.

Gebaseerd op de nationale strategie zal een regering een keuze moeten doen uit een reeks van middelen, zoals diplomatie, economische pressie, zenuwenoorlog en militaire macht.

De opbouw van een krijgsmacht moet in vreedstijd geschieden en deze macht moet zo worden voorbereid, dat in geval van oorlog snel de noodzakelijk geachte oorlogssterkte kan worden bereikt en deze sterkte gedurende de strijd gehandhaafd of uitgebreid kan worden. Deze voorbereidingen omvatten zowel het personeel als het materieel en stellen daardoor hoge eisen op persoonlijk, financieel en economisch gebied aan de bevolking. Is de productiecapaciteit van de staat gering en zijn de natuurlijke bodemschatten niet overvloedig voorradig, dan zal men moeten kiezen tussen „kanonnen en boter” om zich te handhaven.

De nationale strategie kan er zo dan ook toe leiden, dat men in meer of minder mate samenwerkt met andere staten, die wel over de middelen beschikken om de oorlog tot een goed einde te kunnen brengen.

De inspanningen vereist voor de militaire paraatheid zijn tegenwoordig enorm groot en naarmate de oorlog in vernietigingskracht toeneemt, zal men trachten door gebruikmaking van een psychologische strategie zijn doelstellingen te bereiken zonder gewapend conflict. Een voorbeeld hiervan is de communistische activiteit in de vrije landen van de Westerse wereld.

Oorlogen zullen dan uitbreken, wanneer de levensbelangen van het volk of de gemeenschap van volkeren zo ernstig bedreigd worden, dat de situatie onhoudbaar is geworden, doch zij zullen dan met de grootst mogelijke hevigheid gevoerd worden. De inzet van alle krachten

is in dat geval nodig. Vandaar dat men spreekt van totale-oorlog en totale-strategie.

Het streven om zich te verzekeren van middelen, nodig voor het volksbestaan en voor de oorlogvoering, wanneer de strijd niet meer te vermijden is, heeft de landen er toe gebracht zich direct of indirect de beschikking te verwerven over de grondstoffen, welke in eigen bodem niet of in onvoldoende mate aangetroffen worden.

Evenzo zijn de verbindingswegen leidende van en naar de grondstoffen-vindplaatsen van het allerhoogste belang. Gezien in dit licht zou men tot de conclusie kunnen komen dat de Noord Atlantische Verdrags Organisatie niet voldoet aan de speciaal uit het oogpunt van economische oorlogvoering te stellen eisen. Aangezien de voor de oorlog benodigde grondstoffen maar zeer ten dele onder haar politieke invloed staan. Hoewel verschillende deelnemers van de Nato individueel in meer of minder mate politiek belangrijke gebieden met strategische grondstoffen beheersen, is de beheersing, direct of indirect, der grondstoffen benodigd voor de strijd tot behoud van de vrijheid der Nato-landen allerminst volledig.

De strategie dient zich bezig te houden met de krijgsmacht, met de economie wat betreft grondstoffen, productie en financiering, alsmede met de beveiliging en opbouw van de verbindingslijnen. Als gevolg hiervan zal de staatkunde van een land zich langs historische lijnen bewegen en daarmee de strategie. Wijzigingen zullen daarin optreden als er verandering komt in de vindplaatsen der grondstoffen en niet minder, als de politieke oriëntering van andere landen zich wijzigt.

Hoe meer de wereldverhoudingen zich toespitsen en de kans op oorlog toeneemt, des te meer zal de materiële strategie er op gericht zijn bepaalde gebieden in bezit te krijgen, politiek te beheersen of er nauwe relaties mee te onderhouden.

Niet alleen echter de economische, doch evenzo de strategische eisen van een staat oefenen invloed uit op de staatkunde. De strategie zal aldus de politiek beïnvloeden om de meest gunstige politieke situatie te bezitten in geval van een conflict. Wederkerig zal de buitenlandse politiek de strategie dwingen tot het scheppen van strategisch gunstige voorwaarden, b.v. door het doen afvallen van bondgenoten van de tegenpartij of het zelf aantrekken van bondgenoten. Er is dus een wederzijdse beïnvloeding van staatkunde en strategie en alleen goed team-work zal de gunstigste omstandigheden kunnen opleveren. Om de juiste waarde van zijn machtsmiddelen te bepalen, is het dus voor de staatsman meer dan ooit tevoren, nodig, dat hij over een grondige kennis beschikt van zijn economische behoeften, zijn militaire macht en het moreel — het incasseringsvermogen — van zijn volk.

Eeuwenlang heeft men een scherpe scheiding gemaakt tussen de oorlogs- en de vreedstijd. Men oordeelde dat het militaire element in oorlogstijd overheerst en de politiek in vreedstijd, terwijl de invloed van de economie in beide stadia meer als secundair werd beschouwd.

Wereldoorlog I en nog meer de laatste oorlog, leerden ons echter, dat wij politiek, economie en strategie als een onverbreekelijke drie-eenheid moeten zien. De grondstoffenvoorziening en daarmee inhaerent de levering van oorlogsmaterieel bleek van beheersende invloed te zijn

op de militaire operatiën. Oorlog is heden ten dage zeker niet meer alleen het terrein van de militairen, van de opperbevelhebber van de krijgsmacht. De moderne strategie is niet langer het uitsluitend manoeuvreren met legers, vloten en luchtmachten en wordt evenmin uitsluitend bepaald door de omvang van het paraat aanwezige oorlogsmaterieel. Daarom kan militaire gereedheid alleen niet voldoende geacht worden om een oorlog aan te vangen. De economie is de dominerende factor geworden in alle internationale en militaire aangelegenheden en de wetenschappelijke research is hierbij de sluitsteen geworden.

Uit het vorenstaande blijkt, dat de genoemde factoren zo onverbreekelijk met elkander verbonden zijn, dat men bij de beoordeling van staten of statengroepen verder moet gaan dan met alleen hun militaire macht, hun industrie, politiek en wetenschap afzonderlijk te bezien, doch dat men dit alles in onderling verband tezamen moet beschouwen.

De politicus dient tevens econoom, strateeg en geleerde te zijn, evenzo kan de hogere stafofficier zich niet meer beperken tot zijn militaire eenheden, doch dient hij zich terdege rekenschap te geven van de politieke, economische en wetenschappelijke facetten van het huidige wereldbestel.

(Wordt vervolgd).

Uit de memoires van generaal H. Imamura ¹⁾

door Mr. L. F. DE GROOT, Luitenant-Kolonel Militair Juridische Dienst

In Augustus 1933 werd ik tot Chef-Staf van de „Narashi-no” opleidingsschool aangesteld. De school lag op een vroeger Cavalerie-oefeningsterrein in de Chiba-prefectuur; de lege barakken van het cavalerie-regiment, dat daar gelegerd was geweest, waren opnieuw ingericht voor de school. Op deze school zouden afweer- en beschermingsmaatregelen tegen gifgassen bestudeerd moeten worden, waarvan het gebruik door zekere buitenlandse mogendheden kon worden verwacht.

Onmiddellijk na de eerste wereldoorlog werd de uitwerking van gifgassen overdreven: men beweerde, dat een zeer kleine hoeveelheid, — een 100ste van een regendruppel — de soldaat buiten gevecht kon stellen, als hij er rechtstreeks mee in aanraking kwam. Tengevolge van deze voorstelling van zaken was bij iedereen de vrees tè groot. Bij de praktische bestudering en oefeningen op de Narashi-no-school werd in verband met de kosten namaak-gas gebruikt; slechts eens of tweemaal per week gebruikte men echt gas. En wanneer dat het geval was beefden de mensen van angst! En dit kon slechts het gevaar verhogen. Daarom besloot de instructeur, majoor Koyanatsu, die in Amerika drie jaar lang een studie van gifgassen had gemaakt en als de beste gifgasexpert van het Japanse Leger werd aangemerkt, aan deze vrees een einde te maken.

¹⁾ Imamura was de commandant van het Japanse 16de leger, dat in 1942 het toenmalige Nederlands-Indië veroverde. Hij schreef zijn mémoires in 1946/1949 in gevangenschap.

Op zekere dag riep hij alle onderofficieren en manschappen bijeen en hield hen voor, dat er zelfs bij directe aanraking met het vloeibare gas geen gevaar was, mits men maar de ontsmettingsvoorschriften in acht nam. Hij stak zijn hand in vloeibaar echt gifgas, bewoog deze daarin heen en weer, en toonde hoe men behoorde te desinfecteren. Op deze wijze raakten zij hun vrees kwijt. Tengevolge van dit experiment zwol majoor Koyanatsu's hand weliswaar op, doch binnen drie weken was deze volkomen genezen.

Nadat nu, mogelijk tengevolge van de juiste behandeling en angstvallige inachtneming van de desinfectie- en beschermingsmaatregelen, gedurende de eerste acht maanden van het bestaan van de school geen enkel ongeval was voorgekomen, bleek, dat de officieren langzamerhand aan de werkelijke effectiviteit van het gebruikte gas begonnen te twifelen. Men redeneerde, dat, waar het gas in Japan gemaakt werd volgens de buitenlandse formules en dus niet aangenomen kon worden, dat het zwakker dan het buitenlandse zou zijn, de afweer- en beschermingsmaatregelen ertegen blijkbaar voldoende waren, zodat verdere bestudering van gasafweer niet nodig was!

De hoofd-instructeur van de school, luitenant kolonel Niizuma uitte zich als volgt: Tot nu toe hebben we de virulentie van het gas alleen op marmotten en honden geprobeerd, maar het is onmogelijk om de uitwerking op mensen op deze wijze uit te vinden. En daarom lijkt het mij absoluut noodzakelijk om serieuze proefnemingen te doen met echt gas bij een oefening, zelfs al zou dit ernstig gevaar kunnen opleveren! Ik was dezelfde mening toegedaan en hierom werd, met instemming van de directeur van de school, Generaal-majoor K. Nakajima, besloten voor dit doel een oefening te houden in Mei 1934 op de Somaga-hara-oefenings-terreinen bij Takasaki.

Wel hadden we tot nu toe veel oefeningen met echt gas gehouden, maar dit was steeds gebeurd in compleet of half gas-tenuë: rubber handschoenen, gaslaarzen en gasmaskers, al of niet met gas-jas en gasbroek. En een dergelijke uitmuntende uitrusting kon men natuurlijk nooit voor alle soldaten op een gevechtsveld verwachten! Waarschijnlijk zouden de meesten, slechts van gasmasker en rubberhandschoenen voorzien, een besmette zône moeten doortrekken.

Op grond hiervan werd de volgende oefening opgezet:

- 1) Vóór een te nemen stelling een 300 meter diepe strook met gas te besmetten.
- 2) Deze strook in de aanval op de stelling te doortrekken en hierbij afwisselend snel lopen, liggen, vuren, tenslotte de positie bestormen, en de vijand vervolgen. De gehele oefening zou 4 uur duren.
- 3) Deelnemende troepen: 150 man, te verdelen in drie afdelingen.
- 4) Eerste afdeling gekleed in volledig anti-gastenuë.
Tweede afdeling in half-anti-gastenuë (dus zonder gasjas en -broek).
Derde afdeling in normaal gevechtstenuë met gasmasker en rubberhandschoenen.
- 5) Groepen van elk drie man zullen met 10 minuten tussenruimte starten, te beginnen onmiddellijk nadat het gas is verspreid.
- 6) Desinfectie 4 uren na het passeren van de besmette zône.

Ik zelf commandeerde het geheel. Met luitenant-kolonel Niizuma deelde ik mijzelf in bij de derde afdeling. Om 8.30, onmiddellijk na het

verspreiden van het gas, toen dus de virulentie het hevigst was, ging ik als eerste met overste Niizuma op weg; de anderen volgden en vóór twaalf uur hadden allen de besmette strook gepasseerd.

Gedurende *twee uren* na het doorschrijden van de gaszone voelde ik niets ongewoons, hierna echter begonnen mijn benen steeds heviger te gloeien. Toen ik, 4 uur na de besmetting, mij voor ontsmetting ontkleedde, waren mijn benen volkomen rood en opgezwollen en klopten hevig. Hieruit viel te concluderen, dat men gedurende twee uren na besmetting met dit gas nog kon voortgaan met vechten, maar dat het na vier uur verder onmogelijk zou zijn.

Vijf uren na het doortrekken van de gasstrook kwam een officier mij rapporteren, dat 4 of 5 officieren en ongeveer 30 onderofficieren en manschappen hevige pijnen leden. Ik zelf kon niet meer lopen en nam een auto naar de barak, waar zij lagen. Zij bleken gewond te zijn aan de benen, gezichten of ogen en één aan zijn geslachtsdelen. Ik liet onmiddellijk door enkele niet-getroffenen per auto zo veel mogelijk ijs halen in Takasaki, verder de Kempei-tai (M.P.) ter plaatse waarschuwen en telefonisch het Departement van Oorlog op de hoogte stellen van een gifgas-besmetting op grote schaal met verzoek aan de Militair Geneeskundige Dienst onmiddellijk artsen te zenden voor de behandeling der slachtoffers. Het ijs bracht veel verlichting, doch voor de Officier van Gezondheid van de school, Majoor Harada met slechts drie verplegers was het aantal patiënten veel te groot. Ik zelf had acht ei-grote met etter gevulde gezwellen op mijn benen, die ontzettend pijn deden.

Mijn ongerustheid en angst voor noodlottige gevolgen van deze oefening, welke van meet af weliswaar was opgezet in het volle bewustzijn van grote risico's, aan deze wijze van het nagaan van de uitwerking van gifgas verbonden, waren echter groter dan de pijnen die ik zelf te doorstaan had. Hoe toch zou ik mij tegenover de Keizer, tegenover henzelf en tegenover hun familie kunnen verontschuldigen, indien er van mijn ondergeschikten stierven of voorgoed invalide zouden blijven?

's Avonds kwamen 10 Officieren van Gezondheid van de Militaire Geneeskundige Hogeschool. Zij betuigden mij hun deelneming doch vonden deze eerste mogelijkheid tot praktische bestudering van uitwerking van gifgas „a precious opportunity”. Tot dusver hadden zij slechts op rapporten van buitenlandse legers kunnen afgaan.

Bijna alle slachtoffers onder de onderofficieren en manschappen waren in gezicht en ogen getroffen, slechts een tweetal had zeer ernstige longaandoeningen. Van de officieren had Overste Niizuma longbesmetting en zijn toestand was tamelijk ernstig. Majoor Kurose en ik waren aan de benen gewond, de andere twee officieren respectievelijk aan de geslachtsdelen en aan de ogen. Na drie dagen meldde een dokter mij, dat allen buiten gevaar waren, behalve Murata en korporaal Shindo.

Murata's vader kwam over uit Kamaishi; hij maakte zijn zoon nog slechts één dag mee: de volgende dag ving deze zijn laatste reis aan. . . .

Met zijn vader had ik het volgende gesprek:

Imamura: „Het is aan mij te wijten, dat hij stierf; ik heb geen woorden om mijn spijt uit te drukken tegenover de Keizer, tegenover U, de verdere familieleden en hemzelf! Ik kan alleen beloven in de toekomst mijn best te doen voor Uw familie”.

Murata's vader: Mijn zoon sprak slechts in delirium en het was mij

onmogelijk zijn laatste wil te horen. Hij zei telkens opnieuw: — Ik heb mijn plicht gedaan, het is nuttig, nuttig —. Wat voor plicht deed hij?

Imamura: Natuurlijk, alleen mag ik niet over détails spreken (volgt korte vermelding van de oorzaken der verwondingen door anti-gasoefening). Bij dergelijke oefeningen hebben wij verwondingen opgelopen, zoals U ziet. Maar zie eens hoeveel groter het percentage slachtoffers onder de officieren is; hierna komen de onderofficieren en onder de minderen is het percentage het laagste. Met het verlies van Murata's leven hebben wij verschillende zaken ontdekt, die voor de toekomstige strijd nuttig zullen zijn: zijn dood zal duizenden levens in die strijd redden. Ik vermoed, dat hij begrepen heeft welke betekenis zijn dood heeft en dat hij daardoor in zijn delirium er over sprak. Hij heeft het land een grote dienst bewezen. Maar voor U was hij de oudste zoon en ik heb onbeperkte sympathie voor Uw leed.

Murata's vader: O, nu begrijp ik het, nu zie ik hoe belangrijk de oefening was. Hij moet in vrede gestorven zijn. Ik zal er niet verder over praten en ik wens U allen een spoedig herstel.

Deze ongekunstelde timmerman bedwong z'n tranen... Murata werd als oorlogsslachtoffer aangemerkt en posthuum bevorderd en gedecoreerd...

Naar aanleiding van het noodlottige verloop van deze onderneming deelde ik Luitenant-Kolonel Kato, oudste lid van het Departement personele zaken van het Ministerie van Oorlog, bij een door hem aan het Hospitaal gebracht bezoek mee, dat ik, evenals de directeur van de school, mij ten volle verantwoordelijk achtte, en dat wij beiden ons ontslag zouden aanvragen. Hierop zei Kato, dat op „Oorlog” de meningen verdeeld waren: het Departement Militaire Opleidingen en het Hoofd van het Departement Personele Zaken voelden voor drastische maatregelen, maar het Departement Militaire Aangelegenheden en een groot deel van het Departement Personele Zaken, Speciaal het Bureau van de Generale Staf, stonden hier lijnrecht tegenover. Maar, aangezien de school onder de Inspecteur Generaal van Militaire Opleidingen stond, was het mogelijk dat de eerste opvatting de overhand zou hebben. „Het enige wat U doen kunt is stilzwijgend afwachten!”

De Minister van Oorlog, Generaal Hayashi, vond tenslotte goed, dat geen straffen werden gegeven. Volgens mijn mening was het beter geweest de betrokkenen wél te straffen, als afschrikwekkend voorbeeld voor het gehele leger. Bovendien zou door een straf de gewetenswroeging van de betrokkenen wat verlicht zijn.

De 35 patiënten werden de een na de ander uit het Hospitaal ontslagen, na 5 maanden was alleen overste Niizuma nog niet genezen. Niemand verloor zijn gezichtsvermogen en ook Majoor Watanabe's geslachtsdelen genazen! Er was een soldaat eerste klas, wiens gezicht volkomen was aangetast, ik had met hem te doen, want hij was nog jong en ongehuwd. Maar ongeveer twee maanden na onze opname kwam hij naast mijn bed staan en vertelde dat hij ontslagen zou worden. Vroeger zat zijn gezicht vol pukkels, maar nu was hij nota bene volkomen glad! Door de gasverwonding was de huid geheel vernieuwd. „Voor jou was het gas beter dan Face-lotion!” — Hij lachte verlegen.

Het belangrijkste resultaat van dit experiment was, dat we uitvonden, dat, tenzij de longen worden aangedaan, gifgas niet gevaarlijker is dan een kogel.

Uit de Buitenlandse Vakpers

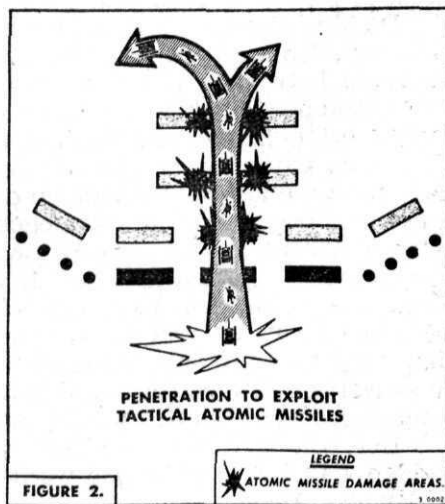
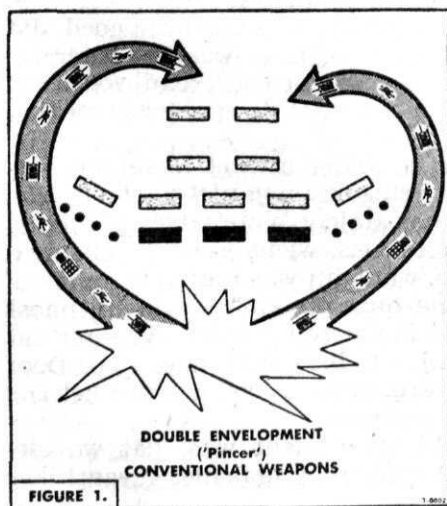
Aantekeningen bij het tactische gebruik van atoomwapens.

De eerste twee atoombommen vielen op de Japanse steden Hiroshima en Nagasaki en bewezen de Japanners, dat verdere weerstand in hun reeds verloren oorlog, alleen maar tot zelfvernietiging kon leiden. In een toekomstig conflict zullen zonder twijfel industriële centra het slachtoffer van een atoombombardement worden, maar het is zeer onwaarschijnlijk, dat die oorlog alleen met dit soort bombardementen beslist zou kunnen worden. Zelfs zal het bombarderen van steden niet het hoofdgebruik van dit nieuwe wapen zijn. Door alle eeuwen heen is het hoofddoel van alle strategen geweest, de vernietiging der strijdkrachten van de tegenpartij. Als de eerste atoombommen eerder klaar waren geweest, hadden zij tegen Iwo Jima en Okinawa ingezet kunnen worden. (Iwo Jima of Iwo Sjima, een der Vulkaaneilanden, was door de Japanners tot een tweede Gibraltar omgebouwd. De verovering van dit kleine eiland kostte de Amerikanen zeer veel moeite. Na de val van Iwo Jima konden de Amerikaanse bommenwerpers echter ongehinderd Tokio bombarderen. Okinawa, een der Rioe Kioe-eilanden werd eveneens zeer hardnekkig door de Japanners verdedigd. De Amerikanen hadden dit eiland nodig voor de uitvoering van hun voorgenomen invasie in Japan zelf.

B. K.). De strijd zou daar dan veel eerder beslist zijn met veel minder eigen verliezen. Was op het einde van de oorlog de atoombom nog het monopolie van de strategische luchtmacht, thans is dat zeker niet meer het geval. Atoomwapens zijn nu ook tactisch bruikbaar geworden. De klassieke grondregel, dat de tactische beslissing moet worden bereikt door een juiste combinatie van vuur en beweging is nog steeds onveranderd goed. Niettemin openen de atomische wapens weer oude mogelijkheden, die door de toename der vuurkracht tot de onmogelijkheden zijn gaan behoren met name de frontale aanval. Deze is onder de huidige omstandigheden zelfmoord en men moest het dan ook, zo enigszins mogelijk, in omvattingen zoeken. Omvattingen die inderdaad — als zij gelukken — grote resultaten afwerpen, maar die — om ze uit te voeren — altijd de nodige tijd kostten, met alle risico's van dien (zie figuur 1).

Tot nu toe was het goede taktiek de zwakste punten bij de vijand op te zoeken en daar toe te slaan. De atoomwapens maken het mogelijk om de vijand daar aan te grijpen waar hij het sterkste is, daar waar hij de meeste troepen heeft geconcentreerd. Dan wordt de frontale aanval — met alle voordelen van dien als het lukt — weer mogelijk (zie fig. 2).

In de staven zullen atoomspecialisten moeten worden opgenomen. Technici.

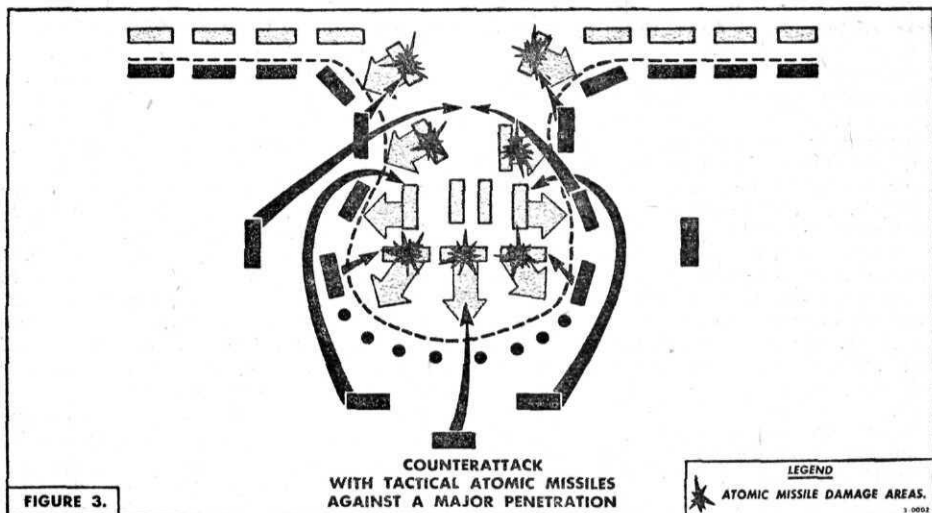

FIGURE 3.

die de commandant kunnen adviseren omtrent de hoogte waarop de bom of het projectiel moet springen, de soort van bom of projectiel en de bepaling van de methode welke gevolgd moet worden om het meeste effect op het gekozen doel te krijgen. En vervolgens generale staf-officieren die een speciale opleiding in atoomoorlog hebben gehad. Hun taak is — evenals de artilleriecommandanten — om de tactische commandant van advies te dienen ten aanzien van de inschakeling van de atoomwapens in de te ondernemen operaties en voorts om van advies te dienen bij de keuze van het te bombarderen doel. Het altijd nog geringe aantal beschikbare bommen en atoomgranaten en het feit dat elke atoomgranaat of bom wellicht evenveel invloed op het verloop van de strijd kan uitoefenen als een hele Divisie, maakt de keuze van het te beschieten of te bombarderen object wel buitengewoon belangrijk. Het is daarom waarschijnlijk, dat atomische middelen niet lager dan het legerkorps zullen worden ingezet. Het terrein en het weer moeten bij de keuze van het doel eveneens in rekening worden gebracht. Geaccidenteerd terrein beperkt de uitwerking van het atoomprojectiel, evenals zwaar begroeid terrein. Regen, mist en sneeuw doen dat eveneens. Zonder twijfel zal het bezit van atoomgranaten, geleide projectielen en raketten de beslissing in een strijd bespoedigen. Men moet zich evenwel de moeilijkheden die aan het gebruik dezer middelen vastzitten, niet ontveinen. Afgezien van de tactische problemen zijn

er grote moeilijkheden op het terrein van de logistiek, de veiligheid, de geheimhouding, opslag, vervoer.

De troepen moet worden ingeprent, dat zij in diepe schuttersputten, op 1½ km afstand van het strijdpunt van een ouderwetse „Hiroshima” bom veilig zijn, mits zij niet — door nieuwsgierigheid gedreven — naar de explosie kijken. Tanks kunnen wat dichterbij komen. De radiatiewerking na de explosie is overdreven voorgesteld. Na de explosie dient men het succes ervan zo snel mogelijk uit te buiten. Met het oog daarop is ook weer de keuze van het terrein van veel belang. In bosterrein is de kans groot, dat dit in brand zal staan, waardoor de eigen opmars wordt belemmerd.

Ook in de verdediging is de atoomgranaat en bom een machtig wapen, in het bijzonder door afgrenseling van de aanvaller (zie fig. III), om hem daarna met tegenaanvallen geheel te vernietigen. Bij dit alles dient men goed te bedenken, dat de atoomstrijdmiddelen geen recept voor de overwinning zijn. Zij zijn een middel — al is het dan ook een geweldig middel — in de rij der mogelijkheden, die de moderne strateeg in een toekomstoorlog ten dienste staan. De atoomwapens zullen hem in de gelegenheid stellen om die mogelijkheden wellicht sneller en beter uit te buiten, maar men beseffe goed dat daarbij risico's moeten worden aanvaard.

Kolonel Reinhardt: Notes on the tactical employments of atomic weapons.

MILITARY REVIEW, September 1952.

B. K.

Drie regimentscommandanten in Korea.

Kolonel „Able” is even 40. Hij heeft alle militaire scholen doorlopen. In Korea kreeg hij voor het eerst een regimentscommando. Hij leidt zijn regiment met een ijzeren hand en eist het uiterste van zijn officieren en soldaten. Zijn regiment is altijd bezig. Indien er niet gevochten wordt, zijn inspecties, parades en training aan de orde van de dag. Zijn aanvalsbevelen zijn er om bekend dat zij snel en beslissend zijn. Hoewel hij normaal vriendelijk spreekt, domineert hij in alle gesprekken. Hij geeft zijn staf zeer strikte orders en niemand waagt het daar van af te wijken. Hij is vrijwel van alles wat bij zijn regiment gebeurt op de hoogte. Zijn invloed is overal merkbaar, maar hij eist van zichzelf evenveel als van zijn mannen. Normaal voert hij zijn bevelen, welke hij krijgt zonder commentaar uit. Zijn voortdurend doel is zijn regiment tot een zo goed mogelijk gevechtsapparaat te maken, dat het beste van alles is. Zijn regiment voert vele harde gevechten. Het leed zware verliezen. De mannen van het regiment hadden een grondige hekel aan hun commandant, maar tegelijkertijd hadden zij toch ook een diep respect voor hem. Soldaten die gewond waren, wilden als zij hersteld waren toch weer terug naar hun regiment, maar niettemin waren zij meer dan normaal verheugd, als zij het voorgoed konden verlaten om naar huis te gaan. Zowel officieren als manschappen waren trots op de harde gevechten, die zij hadden gevoerd.

Kolonel „Baker” was even 50. Hij commandeerde een regiment in de tweede wereldoorlog en commandeerde ook na 1945 een regiment in Amerika en nu in Korea. Hij nam vrijwel alle beslissingen in zijn regiment. Hij commandeerde niet alleen zijn regiment, maar ook zeer vaak zijn bataljons, meermalen de compagnieën, ja zelfs pelotons. Hij nam beslissingen zonder hulp van zijn staf en wanneer hij een besluit genomen had, week hij er nooit weer vanaf. Zelden gaf hij waarschuwingsbevelen. Hij had een uitgesproken afkeer van alle soorten specialisten. Bij anderen — zowel boven als beneden hem — zag hij vele fouten, maar van critiek op zijn eigen regiment moest hij niets hebben. Zeer vaak maakte hij de opdrachten zwaarder dan zij waren en speelde het ene bataljon uit tegen het andere. Sarcasme en belachelijk maken waren zijn sterkste wapens. Zelden prees hij iemand. Wanneer iemand een fout

maakte, hoorde hij dat nog weken later. Hij hechtte geen betekenis aan sport. Hij was zeer trots op zijn regiment, dat hij als het beste van Korea beschouwde. Er waren in zijn regiment steeds moeilijkheden. De ene helft poogde in de gunst van de kolonel te komen, de andere helft meed hem zoveel mogelijk. De soldaten wilden graag naar een ander regiment, de officieren zagen hun commandant graag naar een ander regiment gaan. Niemand was er trots op om bij het regiment te dienen. Men voelde over het algemeen dat men niet fair werd behandeld. Niettemin had het regiment zijn taak in de verschillende gevechten goed vervuld.

Kolonel „Charlie” is een goede veertiger. Hij commandeerde een regiment in de tweede wereldoorlog. Hij geeft zijn orders rustig en flink. Zelden verhief hij zijn stem, maar hij was er zeker van, dat zijn bevelen werden uitgevoerd. Hij liet veel van zijn beslissingen over aan zijn staf en aan zijn bataljonscommandanten. Wanneer de situatie het maar enigszins toeliet, organiseerde hij sportwedstrijden. Excercitie en training werden afgewisseld met films en shows. Hij was vriendelijk, maar niet spraakzaam en was nooit familiair. Het regiment scheen als uit zichzelf te lopen. Een ieder was trots op zijn regiment. Het regiment leed nooit zware verliezen, hoewel het verscheidene zware gevechten voerde. Het regiment verkoos de verdediging boven de aanval. De teamspirit bij het regiment was zeer groot.

Dit zijn de drie commandanten, die ieder volkomen verschillend zijn van de ander en die zeer goede resultaten bereikten.

En nu vraagt schrijver tenslotte, wie is de beste commandant. (Een interessante vraag, die niet zo gemakkelijk is op te lossen en waarvan de beantwoording in hoge mate afhankelijk is van onze eigen instelling. Bovendien — en dat is onze opvatting — er is geen enkele ideale commandant. De een heeft dit, de ander dat. Als wij dat maar goed beseffen, zijn wij zelf al een heel stuk op weg om zelf een „goed” commandant te worden. Want als wij dat inzicht hebben, scheren wij nooit alle mensen over één kam. Dat is, zoals Montgomery zo kernachtig zei, „de beste manier om je eigen graf te graven”. B. K.).

Majoor W. Bryan: Three Regimental Commander in Korea.

COMBAT FORCES, Sept. 1952. B. K.

Finse oorlogservaringen.

Van de oorlog 1939—1940 tegen het overmachtige Rusland, waarbij Finland de ongelijke strijd 105 dagen volhield, kwam het Finse volk geestelijk en moreel ongebroken uit de strijd. Daardoor kon het leger onmiddellijk na het beëindigen van de strijd tot een reorganisatie en herbewapening overgaan. De eigen oorlogservaringen werden daarbij in het geding gebracht. Toen Finland en Rusland in Juni 1941 opnieuw in oorlog met elkaar waren, had Finland de volgende vooruitgang geboekt:

	Op 30-11-'39	Op 25-6-'41
Infanterie Divisies (elke Divisie 16.400 man sterk)	9	16
Zelfstandige brigades	—	3
Afdelingen artillerie	33	77
Luchtdoelkanonnen van 7,62—76 mm	192	681
Vliegtuigen	93	222

De tactiek die reeds in de winteroorlog in het teken stond van „omvatten en vernietigen”, behoefde niet veranderd te worden. Ook de Sovjet-Unie had de nodige lering uit de winterveldtocht getrokken. Zo schreef Maarschalk Timoshenko op 16 Mei 1940, twee maanden na de vrede van Moskou o.m. het volgende. De ervaringen uit de Fins-Karelische oorlog hebben grote leemten in de gevechtsopleiding van de troepen aangevoeld. De samenwerking tussen de verschillende troepeneenheden — in het bijzonder die tussen de artillerie en de infanterie — was een van de allerzwakste punten. De discipline stond niet op het peil waarop deze moest staan. Men verwachtte bij ons een gemakkelijke overwinning op een zwakke vijand. Kolonel Järvinen ziet de zwakte der Russen meer als gevolg van een gebrek aan initiatief en in de schablonenachtige toepassing van de voorschriften. In de zomer van 1941 zetten de Russen tegen de Finnen kleinere en meer beweeglijke Divisies — ter sterkte van 10.790 man — in, dan in de winteroorlog het geval was. Het aantal automatische vuurwapenen was echter aanzienlijk verhoogd. Desondanks boekten de Finnen zeer grote successen en drukten zij de Russen op de Karelische landengte weer terug tot de oude grens en tussen Ladoga- en Onegameer tot aan de Svir. Een moeilijke periode was de tijd van December 1941 tot de zomer 1944, die voor de Finnen in feite een stellingoorlog was, maar waarbij het moreel goed bleef, mede dank zij zeer veel patrouillegang.

In de beoordeling van de Russische soldaat zegt Kolonel Järvinen dat men nooit moet vergeten, dat de honderden jaren van knechtschap onder Mongolen en Tsaren hun stempel op dit volk hebben gedrukt. Zonder twijfel is de Sovjetstaat er in geslaagd om de productie en de levensstandaard te verhogen, vaak door toepassing van zeer drastische middelen en verregaande beperking van de vrijheid van het individu. Bijna zonder uitzondering is de Russische soldaat een uiterst taaie, gedisciplineerde, weinig eisende soldaat, die zeer veel weet te incasseren en een grote mate van doodsvrechting heeft. Vaak gelijkt hij op een machine, die — als hij eenmaal op gang gebracht is — steeds doorgaat. Zonder zich om zijn — naast hem neervallende kameraad te bekommeren, zonder op het gevaar te letten, voert hij blindelings een aanvalsbevel uit. Wanneer zijn aanvoerders vallen, gaat de discipline zeer snel verloren.

De zware verliezen welke de Russen in de eerste jaren van de oorlog tegen de Duitsers leden, waren oorzaak, dat zij tot een zeer ingrijpende reorganisatie moesten overgaan, welke reorganisatie mogelijk werd gemaakt door de enorme materiële hulp van de Geallieerden. Niettemin was het een waagstuk de nieuwe organisatie en de nieuwe tactische voorschriften midden in de strijd toe te passen. Maar het gelukte en de standvastigheid, het volhouden, was steeds weer het kernpunt waar alle voorschriften en bevelen om draaiden.

Toen de Russen op 9 Juni 1944 hun grote offensief tegen de Finnen inzetten, begonnen zij met een aanval op de Karelische landengte. Die aanval werd ingeleid met een artilleriebeschieting van 45 minuten, waarbij 60.000 projectielen op de Finse stellingen neerdaalden. Op 10 Juni werd deze beschieting herhaald, waarna een aanval van tanks, gevolgd door infanterie, plaats vond. Niettemin konden de Russen na 12 kilometer te zijn opgerukt, tot staan worden gebracht waarbij de 10e Finse Divisie, op wier front de aanval plaats vond, 175 doden en ruim 1300 gewonden telde. Op het Karelische front stonden aan Finse kant 5 Infanterie Divisies, 1 Pantserdivisie, 1 zelfstandige Brigade en 1 Cavalerie Brigade. Aan Russische zijde stonden niet minder dan 24 Infanterie Divisies, 2 Artillerie Divisies, 5 Artillerie Brigades, 13 Pantser Brigades, 17 zware Pantser Regimenten en 1 Luchtvloot. De aanvalstechniek bij de Russen was sinds 1940 aanzienlijk vooruitgegaan. In 1940 een voortdurende, druppelsgewijze inzet

van krachten, in 1944 een zo groot mogelijke concentratie van krachten. Ook individueel en in kleiner verband traden de Russen beter op, alhoewel nog steeds het schematische optreden en gebrek aan initiatief niet waren overwonnen. De Finse tactiek van het „omvatten en vernietigen” bleef tot het laatste gehandhaafd. Overal waar de Finse soldaat niet tegen een verpletterende overmacht aan mensen en materieel stond, streed hij succesvol.

In een slotwoord zegt Kolonel Järvinen, dat een volk in de oorlog gewogen wordt. Het Finse leger kan met een gerust geweten zijn werk aan de geschiedenis ter beoordeling overlaten. De afgelopen gebeurtenissen hebben de geestelijke krachten van de Finnen versterkt. Der Krieg geht weiter — Finnische und Russische taktik im Kriege 1941-1944, van Kolonel van de Gen. Staf Järvinen, leraar aan de Finse Hogere Krijgsschool te Helsinki.

Lt.-Kolonel Von Salis: Finnische Kriegserfahrungen.

ALLG. SCHWEIZ. MIL ZEITSCHRIFT,
September 1952. B. K.

Gevecht in steden.

Een aanval op een stad is altijd moeilijk geweest. Niettemin zijn er ook in de tweede wereldoorlog talloze slagen in en om steden geleverd. De redenen daarvoor waren, dat de moderne gemechaniseerde en gemotoriseerde legers sterk aan het wegennet zijn gebonden en daardoor als het ware verplicht zijn om ten behoeve van hun verdere opmars de steden te veroveren, die als wegnokoppunten het wegennet beheersen. Daarbij kunnen nog bijzondere redenen aanwezig zijn zoals bv. havensteden en prestigeoverwegingen zoals bijvoorbeeld met Stalingrad het geval was.

Het gevecht in steden verschilt in de volgende opzichten van dat in het open terrein.

1. Het is moeilijk om de plaats van de vijand te bepalen.
2. Het uitzicht is zeer beperkt, niet alleen door de huizen, maar ook door rook en stof.
3. Het geluid van wapens weerkaatst vele malen en geeft de indruk dat er meer zijn, dan er werkelijk zijn.
4. De gevechtsleiding is door de onoverzichtelijkheid zeer moeilijk.
5. De normale verbindingsmiddelen zijn niet of moeilijk te gebruiken.
6. Slechts weinigen kunnen zich bij het binnendringen der huizen aan plun-

derneigingen onttrekken, waardoor het verloop van het gevecht ten zeerste wordt beïnvloed.

7. Het verrassingseffect is veel groter.
8. Er is veel meer handgemeen dan elders.
9. Steun van andere strijdmiddelen is moeilijker te verkrijgen.
10. De vuuruitwerking van explosieven wordt door instorting van gebouwen en meevliegend puin vergroot.
11. Automatische vlakbaanvuurwapenen hebben een minder grote uitwerking
12. Voortdurend moet met brandgevaar rekening worden gehouden.

De Russen hebben grote ervaring in het gevecht in en om steden. Hun tactiek is als volgt. Alvorens een aanval op een stad wordt ondernomen, wordt het object volledig omsingeld. Daarna volgen aanvallen van alle kanten, teneinde 's vijands krachten te decentraliseren en zijn moreel te drukken. De eenheden die de aanval moeten uitvoeren zijn als volgt georganiseerd:

1. Aanvalseenheden bestaande uit infanterie bewapend met mitrailleurpistolen, handgranaten en messen, vlammenwerpereenheden en rookverwekkende eenheden.
2. Ondersteunende eenheden bewapend met mitrailleurs, anti-tankgeschut, aanvalsartillerie en tanks.
3. Een versterkingseenheid.
4. Een reserve-eenheid.

Voorts onderscheidt men a. actie tegen zwakke weerstand en b. actie tegen sterke weerstand.

Ad a. De aanvallers gaan voorwaarts langs beide zijden van de straat en vuren op ramen, deuren en balconen aan de overzijde. De ondersteunende eenheid volgt zo dicht mogelijk en neemt barricades en huizen in front onder vuur. Enige tanks treden op dezelfde wijze op als de voorste infanterie, terwijl andere tanks — meer achterwaarts volgend — rechtuit de straten inschieten op mogelijke doelen in front.

Ad b. In dit geval wordt de straat gemeden en wordt een langzame, woedende strijd van huis naar huis gevoerd, waarbij men tracht te naderen via de daken, dan wel - door het doorslaan der muren - van kamer naar kamer, van huis naar huis. Wordt in een huis heftige weerstand geboden, dan moet worden getracht de vijand in de kelder te drijven, om hem daar dan uit te roken.

Combat in cities, uit „Militair Tidskrift”, besproken in: MILITARY REVIEW,
September 1952. B. K.

Overwegingen over de verrassing.

Drie factoren zijn volgens Clausewitz beslissend in een oorlog en wel: de verrassing, de massa en de snelheid. De verrassing is — indien zij lukt — inderdaad dodelijk. De ondermijnende invloed tast iedereen — zowel commandant als troep — aan. De vechtwil wordt er door gebroken. En daar gaat het uiteindelijk om. Het eerste gevoel, waardoor zelfs een ervaren en geharde troep bij een zich voordoende verrassing wordt gegrepen is dat van de schrik; van schrik tot vrees en van vrees tot paniek is slechts één stap. De wil om te strijden verdwijnt. Kenmerkend zijn in de historie b.v. de paniek der Fransen bij Waterloo in 1815, in vrijwel geheel Noord-Frankrijk in Mei 1940, bij de Duitsers in de Pocket van Falaise in Augustus 1944. De troepen verliezen alle eerbied voor hun aanvoerder. Het vertrouwen verdwijnt als sneeuw voor de zon. Tuchteloosheid en ontbinding nemen in stijgende mate toe. Een ieder wordt door een volkomen minderwaardigheidsgevoel gegrepen. Niemand schijnt er aan te kunnen ontkomen. Zelfs zeer krachtige aanvoerders worden er door verlamd. Buxhoven schijnt na Austerlitz (1805) volkomen levenloos. Mack schijnt te Ulm (1805) vrijwel verlamd, Melas is bij Marengo (1800) volmaakt apathisch, Gamelin moest op 19 Mei 1940 tegen de Franse Minister President zeggen dat hij de situatie niet meer kende. Zij zullen er practisch gesproken nooit meer boven uit komen. Alleen een nieuwe bevelhebber kan de situatie nog redden, zoals Pétain dat deed na de bloedige debacle van Nivelles in 1917, en Alexander en Montgomery dat deden na de geweldige nederlaag van Auchinleck in Juni 1942. Maar aan Weygand lukte het in Mei 1940 niet. Het ontbindingsproces was toen al te ver doorgereken. Het moreel was te diep geschokt. Dit was voor een belangrijk deel het resultaat van de voorafgaande vijandelijke propaganda, die het moreel al had ondergraven voordat het tot de grote gevechten kwam. De geest is dan vergiftigd en de bodem is klaar om bij de eerste de beste verrassing een totale ineenstorting van het moreel te zien te geven. Wat hier tegen te doen is? Geestelijk zo sterk mogelijk te zijn. Dit kan door te strijden voor een hoog ideaal, waarvan een ieder van hoog tot laag, doordrongen moet zijn, door het hebben van aanvoerders, van hoog tot laag, die een krachtig karakter en een heldere geest hebben. Dan kan de geest van gerechtvaardigd zelfvertrouwen heersen, die de stormen van de vijandelijke

propaganda en van het slagveld kan weerstaan, mits actief wordt opgetreden.

(Volkomen mee accoord. De geestelijke ondermijning is levensgevaarlijk, juist omdat hij sluipend als een langzaam maar dodelijk vergif werkt. Het leger staat en valt met die geestelijke achtergrond waarvoor het strijdt en met de officieren, die hoofd en hart — en de onderofficieren die de ruggegraat van het leger vormen. Hun karaktervastheid, hun kennis en energie zijn van alles beheersend belang. B. K.)

Kolonel Berteil: Overwegingen over de verrassing.

TIJDSCHRIFT VOOR DE MILITAIRE DOCUMENTATIE, September 1952.

B. K.

De Congo in de tweede wereldoorlog.

De natuurlijke rijkdommen van de Congo hebben in de tweede wereldoorlog een zeer belangrijke rol gespeeld. Dit werd vooral het geval toen na het intreden van Japan in de strijd, Malakka en Nederlands Oost-Indië verloren gingen. Onderstaande tabel geeft daar een goede indruk van.

Productie	1939	1944
Diamant		
(in karaat)	8.360.000	7.533.360
Goud (in kg)	18.200	14.000
Tin (in tonnen)	9.800	17.300
Zink (in tonnen)	41.300	60.630
Rubber (in tonnen)	1.142	12.000
Kopal (in tonnen)	11.110	16.080
Koper (in tonnen)	122.660	165.500
Noten (in tonnen)	88.700	95.870
Jute (in tonnen)	4.900	8.200
Katoen (in tonnen)	42.040	31.150
Hout (in m ³)	75.600	175.000

(Hier zien wij dat de strategische grondstoffen belangrijker worden geacht dan goud en diamant. Voorts blijkt uit dit overzicht wel de enorme belangrijkheid van dit gebied, waar zich nu nog het zo uiterst belangrijke Uranium heeft bijgevoegd. De Congo is de grootste Uranium producent ter wereld. Militair is de Congo nu veel sterker dan in 1940. De enorme basis voor alle wapens bij Kamina is daar het bewijs van. Tevens is dit een bewijs van de vaste wil onzer Zuiderburen, om als het noodlot van een 3e wereldoorlog zich over de mensheid mocht uitstrekken — onder alle omstandigheden vol te houden. Een betere garantie voor het behoud van de vrede is niet mogelijk. B. K.)

„Hugo”: Onze Kolonie in de Tweede Wereldoorlog.

HET LEGER, DE NATIE, Sept. 1952.

B. K.

Verliezen in Korea.

Sinds het begin van het Koreaanse conflict (25 Juni 1950 tot 20 September 1952) zijn de volgende verliezen in Korea geleden.

	Leger	Vloot	Mariniers	Luchtmacht	Totaal
Doden	17.242	334	2792	462	20.830
Gewonden	67.214	1211	18.766	48	87.239
Vermist	11.346	129	400	779	12.654
Totaal	95.802	1674	21.958	1289	120.723

Van de 87.239 gewonden herstelden er 85.292.

Mededeling.

DEPARTMENT OF DEFENSE, 24 September, No. 1017. B. K.

De toenemende kracht van de Amerikaanse luchtmacht.

In een toespraak te Seattle bij de grote Boeing vliegtuigfabriek, zeide de staatssecretaris voor de luchtmacht Gilpatric, dat de Boeing fabrieken ontzaglijk veel hadden gedaan voor de Amerikaanse luchtmacht. Daar worden de B-50's — de machtigste superforten ter wereld — gebouwd en worden nu straalbommenwerpers in groten getale gefabriceerd. Verder de KC-97 lucht tankers, die de Amerikaanse toestellen toestaan ongekend lang in de lucht te blijven, wat van een zeer bijzondere betekenis is. Naast deze machines is de bouw van jagers geweldig toegenomen. Twee jaar geleden werden per maand 55 F 84 en F 86 Sabre straaljagers gebouwd, thans 250 per maand. Bovendien zijn de huidige F 86 toestellen zeer verbeterd. In Augustus vernietigden de F 86 niet minder dan 32 MIG 15 in Korea tegen het verlies van 1 F 86. En in de eerste 19 dagen van September werden 50 MIG 15 vernietigd tegen het verlies van 3 eigen toestellen. Binnenkort zal de productie dezer vliegtuigen tot 1800 per maand stijgen. Daarnaast is de grondorganisatie niet verwaarloosd. Ver vooruitgeschoven bases zijn aangelegd in Alaska, Groenland, IJsland en Engeland en Noord-Afrika. Van deze bases uit kunnen dodelijke klappen tegen de Sovjet-Unie worden uitgedeeld als deze tot agressie overgaat.

Mededeling DEPARTMENT DEFENSE, 26 September 1952, No. 190. B. K.

Nieuwe kracht voor een oud wapen.

Geruchten, verdachtmakingen, het oproepen van twijfel, kunnen een leger sneller en beter verslaan, dan de kanonnen, tanks, vliegtuigen en bommen van de tegenpartij. Gewoonlijk denken wij, bij een „wapen” aan de mogelijkheid om lichamelijk letsel toe te brengen. Maar het toebrengen van geestelijk letsel is veel gevaarlijker, omdat men er niet op verdacht is. De wapens die de geest aanvallen doen geen pijn. Integendeel zij lijken vaak heel verlokkelijk. Als men tegen deze wapens niets doet is een troep reddeloos verloren. Daarom is de voorlichting en algemene opvoeding van de troep een eerste vereiste, want zonder hoog moreel bereikt een troep niets. Het grootste deel van de soldaten weet — voor zij in dienst komen — niets van het militaire leven. En toch moeten zij in korte tijd geheel kunnen begrijpen waarom zij in het leger zijn, waarvoor zij eventueel zullen vechten, hoe zij als individu en collectief de algemene zaak kunnen dienen, wat hun verplichtingen en verantwoordelijkheden als burger en soldaat zijn. Zorgt men daar niet voor, laat men de soldaten omtrent deze punten in onwetendheid — of wat misschien nog erger is — in halve onwetendheid, dan graaft men zijn eigen graf. Want dan legt men een ideale basis voor de geestelijke infiltratietactiek van de tegenpartij. Wie de strijd over de geest van de soldaat heeft verloren, behoeft niet te proberen om te vechten. Dat lukt dan beslist niet. De strijd is dan verloren vóór er één schot is gevallen. Dat is de bedoeling van de koude oorlog!

Daarom moet er bij gehele opleiding steeds aandacht worden besteed aan de volgende onderwerpen:

1. *steeds moet de soldaat de vraag worden voorgehouden: waar vechten wij eventueel voor?* De redenen moeten worden uiteengezet.
2. De mogelijke vijand, zijn filosofie, zijn doelstellingen, zijn tactiek, zijn propaganda dienen uitvoerig te worden besproken.
3. Onze bondgenoten, hun volksaard en landen, hun bijdragen in de gemeenschappelijke verdedigingsmaatregelen.
4. Het vertrouwen in de eigen middelen, ook van die van andere wapens, waartoe demonstraties zeer veel kunnen bijdragen.
5. *Het nieuws.*

Naast de voorlichtingsofficieren, kunnen de troepencommandanten hier ook een groot aandeel in hebben. Opleiden,

trainen is niet de man tot een vechtmachine te maken, tot een vechtauto-maat, naar tot een „overtuigd strijder”, waarbij de wil om te strijden voor het grote doel op de voorgrond staat.

Iedere soldaat — van hoog tot laag — komt op een gegeven ogenblik in doodsgevaar voor het grote dilemma *plicht* en *zelfbehoud*. Het is de dure plicht van iedere commandant om zijn manschappen zodanig op te leiden, dat als dat gevaarlijke moment komt zij mentaal zo sterk staan, dat de plicht het wint. De opleiding moet daarom zowel een *materieel* als een *moreel* aspect hebben. En nu is het merkwaardig, dat het materiële aspect een veel grotere aandacht heeft dan het morele aspect. Dit getuigt van weinig inzicht en werkt de vijand in de hand.

Alle grote aanvoerders, die er in de loop der geschiedenis zijn geweest hebben — zonder kennis van de psychologische wetenschap — niettemin — intuïtief de enorme betekenis van het moreel gevoeld juist omdat zij inderdaad grote aanvoerders waren. Zij kenden vanzelf het oude wapen van de morele krachten. Caesar, Napoleon, Hindenburg, Foch, Mac Arthur, Eisenhower, Montgomery, Rommel zijn daar de bewijzen voor. De moderne psychologie geeft aan dit oude wapen nieuwe mogelijkheden. Het voorrecht der groten blijft inderdaad voor hen gereserveerd, maar de moderne wetenschap stelt ook de anderen in staat om op dit punt datgene bij te dragen wat nodig is om het moreel op een hoog peil te brengen en te handhaven.

Kolonel B. T. Rose: A New blad for an old weapon.

MILITARY REVIEW, October 1952.

B. K.

Waar is de mitrailleur goed voor?

De mitrailleur deed pas in het tweede jaar van de eerste wereldoorlog op grote schaal zijn intrede op het slagveld en in minder dan geen tijd was hij het beheersende wapen. De eerste wereldoorlog stond in het teken van de mitrailleur. Deze was oorzaak van de stellingoorlog. De namen die de soldaat in de frontlijn aan deze wapens gaf, waren dan ook duidelijk genoeg. De Fransen noemden de mitrailleur „de sproeier van de duivel”, de Duitsers „de pest van het slagveld”, de Amerikanen „staatsvijand no. 1”. Zowel in de eerste wereldoorlog als daarna pogde men de vuursnelheid steeds op te voeren. De Duitse mitrailleur MG 42 had een vuursnelheid van 1200 schoten per minuut. In de eerste wereld-

Banden 1952

Nog verkrijgbaar banden voor de jaargang 1952 à f 2.75 per stuk.

Levering uitsluitend na vooruitbetaling per giro (nr. 44715) of per postwissel.

MOORMAN's
PERIODIEKE PERS N.V.

Zwarteweg 1 — Den Haag

oorlog met zijn vrijwel volkomen statisch karakter was de munitievoorziening van deze „munitieverslinders” geen groot probleem. Maar in een bewegingsoorlog is dit een geweldig probleem. Daarom vraagt schrijver zich af of een vuursnelheid van 20 schoten per seconde nu niet te veel van het goede is. Zowel de ervaring van de tweede wereldoorlog als nu in Korea tonen aan, dat het verliespercentage door mitrailleurkogels betrekkelijk gering is en in geen verhouding meer staat tot de verliezen die deze wapens in de eerste wereldoorlog veroorzaakten. De zeer geopende formaties waarin wordt opgetreden alsmede de invloed van andere wapens — met name tanks, vliegtuigen, enorme toename van mortieren en veel grotere en betere artillerie — zijn daar mede de oorzaak van. De mitrailleur — zij het dan met een mindere vuursnelheid — is echter niet te missen in de rij der wapens waarover een modern leger moet beschikken. De mitrailleur is nog altijd het beste wapen om de infanterie van een aanvallende tegenpartij tegen de grond te slaan en daar te houden. En als de vijandelijke infanterie tenslotte blijft liggen, is elke aanval tot mislukking gedoemd. Voor infanterie is de mitrailleur nog steeds het meest duivelse wapen wat er is, en schrijver memoreert dat veel dappere mannen in de tweede wereldoorlog hun hart in de keel voelden slaan, als zij het duivelse geratel van de Duitse MG 42 hoorden. Lichter materieel en een geringere vuursnelheid zijn echter — los van het aanvoerprobleem der munitie — verantwoord met het oog op de zoveel grotere vernietigingsmacht van andere wapens. In geen geval is de mitrailleur meer het alles zalig makende hoofdwapen der infanterie zoals hij dat in feite tot de tweede wereldoorlog was. Maar te missen is hij in geen geval.

Majoor R. Clagett: What good is a machinegun?

COMBAT FORCES, October 1951. B. K.

De Chinees-communistische strijdkrachten in Korea.

In Juni 1952 — twee jaar na het begin van het Koreaanse conflict bedreog de sterkte van de Chinese strijdkrachten ongeveer een miljoen man. De sterkte van de tanks bedroeg 500, aan straalvliegtuigen ± 1000. De Chinese strijdkrachten zijn georganiseerd in legers van 26.000 man. Deze legers bestaan uit 3 Divisies, elk à 3 regimenten à 3 bataljons. Het bataljon, ter sterkte van 700 man bestaat uit 4 grote tirailleur compagnieën en een ondersteuningscompagnie. De aanwezige tanks zijn georganiseerd in zelfstandige eenheden. Elke divisie heeft een afdeling artillerie van 12 kanonnen. Het leger heeft een regiment artillerie van twee afdelingen. Daarnaast zijn er zelfstandige artilleriedivisies van 4 regimenten. Genie- en verbindingsafdelingen zijn van zeer bescheiden afmetingen. Er is groot gebrek aan verbindingsmaterieel. Daardoor is het aantal ordonnansen zeer groot. Er is eveneens zeer weinig mechanisch transport, daarom wordt er op dit gebied veel gebruik gemaakt van dragers en muilezels. De geneeskundige dienst is primitief. Gewonden worden over zeer grote afstanden per draagbaar vervoerd.

De hoofdbewapening wordt gevormd door het geweer en de handgranaat. Het bataljon beschikt over 60 en 80 mm mortieren, bazooka's (inderdaad een imitatie van de 3.5 Amerikaanse bazooka), 7.62 mitrailleurs, mijnen en enige 5.7 terugstootloze vuurmonden. De tanks zijn T 34's uit de tweede wereldoorlog. Tot nu toe is nog geen Joseph Stalin-tank in Korea gebruikt.

De afdeling Divisieartillerie bestaat uit 12 stukken van 76 mm. Het artillerieregiment heeft een afdeling van 12 stukken van 76 mm en een afdeling van 12 houwitser van 122 mm met 12 stukken luchtdoelartillerie van 37 mm. De zelfstandige artillerie Divisies beschikken over een raketregiment van 24 raketten van 132 mm.

Het overgrote deel van de Chinese communistische soldaten bestaat uit analfabetische boeren, die hun hele leven het voedselprobleem hebben op te lossen. Daarom is het harde leven in het leger hun niet vreemd. De dienstdaag is onbepaald. Naast zijn kleding, voeding en een geringe soldij krijgt de soldaat ook een stukje land, dat zijn familie tijdens zijn afwezigheid kan bewerken. De gemiddelde Chinese soldaat heeft zeer weinig technische aanleg. Zijn onwetendheid en gebrek aan hygiëne, maken hem zeer ge-

voelig voor ziekten, als typhus en pokken, die hem zware verliezen berokkenen. Politieke opvoeding vormt een zeer belangrijk deel van zijn opleiding. Zonder een volslagen fanaticus te zijn, is hij over het algemeen zeer dapper met een grote doodsverachting. Hij onderwerpt zich heel gemakkelijk aan de discipline. Men doet er verkeerd aan de Chinese soldaat te onderschatten alleen op de overweging dat hij een Chinees is.

Zijn camouflage is bewonderenswaardig, eveneens zijn vaardigheid om zich in te graven, waarmede hij altijd bezig is. Tot nu toe stonden de aanvallen in het teken van de massa tactiek, maar er zijn tekenen die er op wijzen, dat met het toemen van de artilleristische kracht en de luchtmacht ook de aanvalsmethoden wijzigingen zullen ondergaan. Vrijwel al de aanvallen geschieden bij duisternis. De infanterie sluit zeer dicht op achter het eigen artillerievuur. De aanvallen getuigen van weinig soepelheid. Als zij mislukken wordt het gevecht snel afgebroken en teruggetrokken achter de oude linies. In de verdediging is de Chinese soldaat zeer taai. Hij is een uitstekend patrouilleloper en weet het terrein uitstekend te gebruiken, ook voor infiltratie, welke tactiek door het woeste terrein wordt begunstigd. Tot nu toe is de luchtmacht defensief geweest. Dat defensief wordt echter steeds sterker. Ook voert de legerleiding actieve psychologische oorlog. Regelmatig worden uitnodigingen om te komen praten of het gezelschap van aardige meisjes te zoeken, per radio en per pamflet uitgezonden en toegeworpen. Dit laatste geschiedt ook met brieven van krijgsgevangenen. Zonder twijfel is het Chinese leger in Korea een machtig strijdorgaan, dat niet onderschat mag worden.

Majoor Thomas: The Chinese Communist forces in Korea.

THE ARMY QUARTERLY, October '52.
B. K.

De bepakking van de soldaat.

De beweeglijkheid van de soldaat is doorslaggevend voor de tactische beweeglijkheid, want hoe men de zaak ook keert en wendt, het zal altijd tenslotte de infanterist in zijn verscheiden vormen zijn, die, dwars door het terrein oprukkend, de beslissing moet brengen. Die beweeglijkheid brengen wij zelf in ernstig gevaar door van de man een pakdier te maken. Als maximum gewicht van de uitrusting van de tirailleur wordt meestal een derde van het lichaamsge-

wicht van de doorsnee infanterist aangenomen. Maar heel vaak komt men daar in de praktijk boven. Zeker het geschiedt allemaal met de beste bedoeling, maar de tactische mobiliteit gaat er door te gronde. Ook het algemene uithoudingsvermogen — dus de tijd dat de tirailleur inderdaad in staat is om het gevecht te voeren — wordt er nadelig door beïnvloed. Nu kan men de soldaat alleen het allernodigste geven om te kunnen vechten, dan is deze zijde van het soldatenbestaan weliswaar opgelost, maar daar staat tegenover, dat er ook nog een andere kant is, nl. dat de mens geen machine is, maar een levend wezen, dat ook zijn eisen stelt om als zodanig te blijven bestaan. De oplossing om al datgene wat de soldaat niet direct nodig heeft om te kunnen vechten, achter hem aan te voeren in speciale terreinvoertuigen van klein formaat is gevaarlijk. Te grote motorisering van een leger brengt ook zijn zeer speciale moeilijkheden ten aanzien van de logistiek mee.

Schrijver ziet wellicht een oplossing voor dit zeer moeilijke probleem in de toepassing van bijzondere materialen, die door hun lichtheid veel gewicht kunnen doen besparen en beperking van de uitrusting tot het beslist noodzakelijke. Daaronder begrijpt schrijver: wapen met munitie, pionierschop, munitietassen met draagriemenstelsel, veldfles, helm, bajonet, levensmiddelen, verbandpakje, toiletartikelen, poncho. Alles moet zodanig worden gedragen, dat de druk van de bekapping door het geraamte wordt opgenomen en geen spierkracht nodig is voor het dragen er van en de bewegingen van de man niet of zo weinig mogelijk worden gehinderd.

Majoor R. Mathews: The load of the individual soldier.

COMBAT FORCES, October 1952. B. K.

Hoe commandeert gij?

Het moreel van een troep wordt gemaakt of gebroken door zijn officieren. De eerste en tweede wereldoorlog hebben duidelijk doen zien, dat de verschrikkingen van de moderne oorlog steeds toenemen. En niet alleen de verschrikkingen, maar ook de moeilijkheden. De grootste strategen en tactici van vóór 1900 zouden, wanneer zij zich nu op een modern slagveld bevonden, er niets meer van begrijpen. De oorlog is inderdaad totaal anders geworden. Maar dan doet het des te merkwaardiger aan, dat, hoewel ieder modern tacticus zich volkomen

op deze wijzigingen ten aanzien van de materiële uitvoering van de strijd heeft ingesteld, er toch nog steeds zo velen zijn, die ten aanzien van de morele kanten van de opleiding in de strijd nog op het standpunt van vóór 1900 staa. De personeelsbehandeling is voor velen nog een gesloten boek. Schrijver wijst er op dat de Amerikaanse soldaten „vrije” mannen zijn. (Dat geldt in dezelfde mate voor de Nederlandse soldaat. Amerika begon zijn vrijheidsstrijd in 1776, wij ruim twee eeuwen eerder in 1568. Niet voor niets stond ons volk in de Amerikaanse vrijheidsstrijd dan ook aan de zijde van de Amerikanen. B. K.). De soldaat is een vrij man als hij in dienst komt. En nu komt de grote vraag. Moet hij dat weer worden als hij de dienst verlaat of blijft hij het! Als het eerste deel van de vraag bevestigend moet worden beantwoord dan is het hopeloos fout. Soldaten zijn redelijke wezens. Zij zijn ten aanzien van de standaard der menselijke waardigheid gezien volkomen de gelijken van ieder ander. Behandelt gij hen in dit opzicht als uw gelijke of vertrapt en poogt gij die waardigheid te breken? Dat laatste is volmaakt onjuist. Officieren moeten nooit de geest van hun soldaten breken en hen tot een massaproduct maken. Schrijver constateert dat de waardigheid van de individuele soldaat het machtigste wapen ter wereld is!

Het is ook niet voor niets dat generaal Bradley — de G.I.-generaal, zoals hij genoemd wordt — voortdurend zijn officieren voorhoudt „Bedenk, dat gij steeds met „mensen” te doen hebt” en dat een generaal Eisenhower als lijfspreuk heeft „Een officier moet kunnen commanderen en overtuigen”. Slechts dan kan men van de mannen die onder ons bevel staan een „team” maken, waaraan ieder zich geeft en dat dan door de gezamenlijke actie der individuen tot oneindig veel meer in staat is, dan de domme — domweg — gecommandeerde massa. Hoe commandeert gij? De waarde van Uw onderdeel hangt van Uw wijze van commanderen af. Is Uw onderdeel niet zoals het moet zijn, zoek dan eerst bij U zelf! (Een buitengewoon hoogstaand en goed artikel, dat de oude waarheid van het „Ken U zelve” weer in het volle daglicht stelt. Ook in dit opzicht wordt voor de zoveelste maal bevestigd, dat nog altijd waar is en waar zal blijven „Le commandant c'est le regiment. B.K.).

Kolonel Waal: How do you command?
COMBAT FORCES, October 1952. B. K.

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

In de M 47 tank — Amerika's nieuwste tank — is een speciale doelen-vaststeller ingebouwd, die de schutter in staat stelt met zijn eerste schot de tegenpartij dodelijk te treffen. Het nieuwe instrument stelt de afstand tot het doel zeer snel en zeer nauwkeurig vast, zodat het eerste schot zo snel mogelijk kan worden afgegeven. Het instrument is een mengsel van optische, electronische en mechanische systemen.

Op de schietbaan van fort Benning in Amerika is een baan in gebruik genomen voor het vuren op snel bewegende doelen. Deze doelen — 36 in getal — vallen wanneer zij worden getroffen. Voor de gehele bediening zijn slechts 10 man nodig.

Engeland.

De militaire kracht van Engeland groeit gestadig. De diensttijd bedraagt 2 jaar. De jaarlichting is 175.000 man. Na de volbrachte diensttijd blijft de man nog 3½ jaar in de reserve. De reserve is nu reeds meer dan 1 miljoen man sterk. Momenteel zijn onder de wapenen 852.000 man, zodat Engeland derhalve vrijwel onmiddellijk over 2.000.000 man kan beschikken voor zijn strijdkrachten.

Bestel en betaal

morgen bij Uw boekhandel

De Ramp

Met voorwoord van H.M. de Koningin.

Meer dan honderd foto's uit het noodgebied en een kaart in zes kleuren van de overstroomde landsdelen.

96 pagina's. Gebonden.
Groot formaat 19 x 25½ cm.

De prijs is f 3.50. Door belangeloze samenwerking komt de gehele opbrengst ten goede aan het

Nationaal Rampenfonds

**Snelle hulp is dubbele hulp.
Onmiddellijke inschrijving en
betaling zijn dringend gewenst.**

Publicatie van de Vereniging ter bevordering van de belangen des Boekhandels

HET TAPIJT DAT
EEN, HEEL LEGER
KAN WEERSTAAN

KONINKLIJKE VEREENIGDE TAPIJTFABRIEKEN N.V.
MOORDRECHT — DEVENTER

Tieleman & Dros

Conservenfabrieken
LEIDEN

MERK „Molen”

HET OUDE GERENOMMEERDE MERK

Reeds 70 jaren leveranciers
aan het Kon. Nederl. Leger